

RECEIVED

JUN 11 1998

LIBRARY-P.A.O.H.

SOLIA

THE
HERALD
JACKSON, MI

JUNE
1998

VOL.
LXIII,
No. 6

SOLIA

THE
HERALD

**BUSINESS MANAGER /
ROMANIAN EDITOR:**

Dinu Cruga

**ENGLISH EDITOR /
SECRETARY:**

Rev. Dn. David Oancea

CHAIRMAN:

Rt. Rev. Bishop
Nathaniel Popp

STAFF:

Mark Chestnut
Florence Sirb

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$12.00 per year: United States, \$14.00 per year: Canada, and \$16.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2522 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: roeasolia@aol.com. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

COME BACK HOME

by Fr. Peter E. Gillquist

About a year before I became Orthodox, I had an appointment to visit with a good friend, a Greek Orthodox priest. When I called to confirm our lunch date that morning he said, "I hope you don't mind — I've asked Nick, one of our ex-parishioners, to join us."

I thought to myself, What's this *ex-parishioner* business? After all, two thousand of us evangelical Christians were on our way into the Orthodox Church. I couldn't fathom anyone leaving her.

"He's attending a local evangelical church," the priest continued. "He feels he gets better Bible teaching over there."

Just before noon, the three of us entered a mid-town Greek deli for lunch. Nick was a most friendly man, very sincere, and a successful sales executive. I liked him immediately.

"I understand you've gone evangelical," I said to Nick.

"The pastor there is a very gifted Bible teacher," Nick said. "For years I've wanted to learn the Scriptures and make them a more important part of my life."

We discussed frankly the need of Orthodox Christians to know the Scriptures better. Who could argue with Nick's motives?

"Nick, given your desire to know the Bible, what are you doing at your new church with regard to Holy Communion?"

"Well, that's a problem. They have communion about once a quarter, and it really isn't Communion. It's sort of a memorial trip, a trip down memory lane, an exercise in recalling Christ's sacrifice."

"And what about confession?" I asked. "What happens when you need to deal with your sins?"

"We just do that on our own," Nick answered.

"Nick, you're middle-aged. Let me ask the ultimate question. What happens when you die? Will there be an Orthodox funeral? Will someone pray for your soul? As nice as your new Protestant friends may be, you'll be gone and forgotten."

Ironically, Nick's priest was a real pacesetter for Orthodox Bible studies and preaching. Whatever this pastor's shortcomings, the last one on my list would be his inability to teach the Bible. So I turned to the priest.

"Father," I asked, "If Nick were to return to your parish, is there a way you could make sure he learns the Scriptures in the way he desires?"

"Not only will I help him," the priest said, "but I'd like him to be a part of our men's weekly Bible study."

The story had a happy ending. Not only did Nick return to the parish, he came back with a renewed zeal to live as an Orthodox Christian and to learn the Scriptures in an Orthodox manner. On my next trip through town, he was happily "back home" where he belonged.

Now that I've been Orthodox for nearly a decade, I've discovered there are many Nicks out there in the landscape. I would like to examine why it is that Orthodox people depart from their faith. Then, secondly, I want to address four crucial biblical reasons why they must return.

WHY DO ORTHODOX CHRISTIANS LEAVE?

1) "We've Moved"

The main reason most people give for leaving the Orthodox Church is predictable: they move to a town where there is no Orthodox church. Perhaps there's a

Cont. on page 10

COVER: In the photo, His Grace, Bishop NATHANIEL imparts Holy Communion (the Eucharist) to one of the faithful during the Divine Liturgy. The importance and proper understanding of the Eucharist is central to the life of an Orthodox Christian. For this reason, we feature the article on page 4 and page 16 (Romanian) concerning some heretical practices connected with the reception of the Eucharist. May the Holy Spirit who descended upon Christ's disciples at Pentecost, also enlighten us with understanding regarding our receiving of the Body and Blood of the Risen Christ and strengthen us to follow our Orthodox faith.

CONVOCAATION

In conformity with Article III, Section 7, of the Episcopate By-Laws, we hereby call into session

THE 66TH ANNUAL CHURCH CONGRESS

THURS., JULY 2 - SUN., JULY 5, 1998
VATRA ROMANEASCA

All priests presently serving a parish and all lay delegates in the Congress legally elected by the parish assembly, whose credentials have been verified by the Congress, are called into session.

The Congress will be in session starting **FRIDAY, JULY 3, 10:00 a.m.**, Eastern Daylight Savings Time.

The AGENDA, as printed in the Annual Report to the Congress will include:

- The Reading/Approval of the 1997 Congress Minutes
- The Official Reports to the Congress
- The Reports from the Episcopate's Auxiliaries
- New Business as submitted by the parishes and/or the Episcopate Council.

+NATHANIEL, Bishop

CHURCH CONGRESS PROGRAM

THURSDAY, JULY 2

- 8:00 a.m. Divine Liturgy
- 9:00 a.m. Clergy Conference
- 1:00 p.m. Lunch
- 2:00 p.m. Conference Reconvenes
- 5:00 p.m. Vespers
- 6:00 p.m. Supper
- 7:00 p.m. Episcopate Council Meeting

FRIDAY, JULY 3

- 8:00 a.m. Divine Liturgy
- 9:00 a.m. Registration
- 10:00 a.m. Invocation to the Holy Spirit
66th Congress Convenes
- 1:00 p.m. Lunch
- 2:00 p.m. Congress Reconvenes II
- 5:00 p.m. Vespers
- 6:00 p.m. Supper
- 7:00 p.m. Open House for Bota
Administrative Building
Cultural Program

SATURDAY, JULY 4

- 8:00 a.m. Divine Liturgy
- 9:30 a.m. Congress Reconvenes III
- 1:00 p.m. Lunch
- 2:00 p.m. Independence Day Te Deum
- 3:00 p.m. Congress Reconvenes IV
- 5:00 p.m. Vespers
- 6:00 p.m. Supper
- 7:00 p.m. Program & Dance

SUNDAY, JULY 5

- 8:30 a.m. Matins
- 9:30 a.m. Procession
- 10:00 a.m. Hierarchal Divine Liturgy
- 1:00 p.m. Congress Banquet & Program

Host Parish:

St. Mary Church, Cleveland, Ohio

WELCOME TO THE 66TH ANNUAL CHURCH CONGRESS

His Grace, Bishop NATHANIEL, welcomes all clergy, delegates and guests to the 66th Annual Church Congress to take place at Vatra Romaneasca, Grass Lake, Michigan, July 2-5, 1998. This Congress begins the celebration of the milestone of the 60th Anniversary of the Founding of the Vatra. May our Lord grant all travellers a safe journey to the Congress. ✱

SOUL OF ROMANIA PHOTOGRAPHIC EXHIBIT

During the weekend of April 25, Mr. Louis Martin, an accomplished, professional photographer and teacher, and winner of many prizes and awards, put on an exhibit at St. Mary Romanian Orthodox Church, Cleveland, Ohio, hosted by the Romanian Ethnic Art Museum. Organizers of the event included George Dobrea, Betty Catana and Dr. Vickey Stancey. Approximately 110 works were displayed from out of his extensive collection of over 3,000 photos shot during his many trips to Romania as a technical guide with U.S. exhibits and in other capacities. Mr. Martin was born in Cleveland and is an active member of St. Mary Church. Throughout his career, he has used his artistic talent for the good of his local parish and the Episcopate, ever ready to provide a beautiful photographic record of important events. The Martin family generously donated the entire collection from the exhibit to the Romanian Ethnic Art Museum.

To order professional copies from this collection for your own living room, contact: Romanian Ethnic Art Museum, 3256 Warren Road, Cleveland OH 44111.

EUCCHARISTIC HERESY IN THE CHURCH IN AMERICA?

A CALL TO VIGILANCE FOR THE CLERGY AND LAITY OF OUR ROMANIAN EPISCOPATE

At the time when the AIDS crisis was beginning to be known in the general public and the vehicles by which it could be contracted still uncertain, various religious denominations, pushed by public opinion, rushed to review their method of imparting "The Lord's Supper" to their adherents. In some cases, the established practice of distribution of the "Memorial Meal" was in offering individual, plastic, thimble-size cups of grape juice and some form of cracker or bread to the participants. This was judged to be acceptable and without "danger of contamination."

Traditional Protestant churches, Anglican, Lutheran and those which offered a common cup or distribution of a form of bread by the hand of the ministrant, reacted in various ways. Some changed to the thimble-size cups, others continued the practice of sharing a common cup.

The Roman Catholic church continued its practice through the distribution of the host by the hand of the ministrant or Eucharistic ministrant onto the tongue of the communicant. It seems that, for special events, it was also possible that some of the communicants could partake from the chalice of which the clergy partook.

The churches of the "Oriental" rites united to Rome continued their particular use of the common spoon or intinction of the leavened bread in the chalice and which was then placed by hand into the mouth of the communicant, or those few which had a common cup as well as the practice of placing the bread into the communicant's hand.

In all cases, due to the reality that many commune from one source and concern over "hygiene" became a primary issue, the manner of distribution had to be reviewed and possibly reconsidered. In some cases, there is no belief in the real presence of Christ in the "Memorial Meal," while in others there is a definite teaching of some form of temporary or permanent real presence. This latter part seems to be overlooked today.

We call our clergy and faithful to be aware that our Holy Orthodox Church has not been unaffected by this issue. Over the past few years, numerous articles upholding the Eucharistic theology of the Church have been published in jurisdictional newspapers, admonitions were sent to the clergy, conferences were held at which the theme was discussed. To all purposes, it seemed that the orthodox tradition of the Holy Eucharist was always and firmly reiterated. The traditional practice of distributing the Holy Eucharist from a

common spoon was upheld, and those who used individual plastic spoons for each communicant were chastised and the practice forbidden.

Astonishingly, periodically, across North America, there are reports that individual priests either still continue or have just embraced this practice which cannot be perceived and labeled as anything other than heretical. We remind the faithful clergy and laity of the orthodox practice; and, those who are so audacious as to not accept this teaching, we warn that there will be repercussions unless they desist and return to the right practice of the Church. The clergy must not alter the faith and practice of the Church; and, the laity are reminded of their role in the "priesthood of believers" and to not fall prey to this modern "Eucharistic Heresy" nor to become part with those who threaten to "leave" the parish or even the Church unless plastic spoons are employed for the distribution of the Eucharist.

We have asked the Very Reverend Archimandrite Roman Braga of the Holy Dormition Monastery, Rives Junction, Michigan, to address this issue in our name. The following is his text.

+ NATHANIEL, Bishop

A NEW EUCCHARISTIC HERESY

With sadness we call to your attention the appearance in the Church in America of a new heresy which can be termed a "Eucharistic heresy." Whether it is present in all jurisdictions, we cannot say, but we do know of definite parishes where such a heresy is present and has taken hold. Some priests have instituted the practice of communing the faithful with plastic spoons which will eventually be thrown into the garbage. In their excessive zeal for "public hygiene," some priests actually think they are protecting the faithful by changing the plastic spoon after each communicant lest they be infected by the Holy Communion. Obviously, this method of communing demonstrates the lack of faith of these priests in the Mystery of the Holy Eucharist.

Do not misunderstand; the heresy does not consist only in the use of individual plastic spoons or in the way the faithful are communed, but especially in the abominable lack of faith of these priests and faithful in their belief that Jesus Christ in the Eucharist can be the vehicle for transmitting diseases such as AIDS, other venereal and contagious diseases and even the common cold, which they assume could be contracted by the faithful by means of a common communion spoon.

Whether they are conscious of this fact or not, they do instill in the hearts of the people entrusted to them by their hierarchy the doubt that the Chalice verily contains the true Body and Blood of Christ. By using exaggerated antiseptic means and other "precautionary" measures, the priests themselves convince the faithful that Holy Communion is just bread soaked in wine or simple matter which can be infected by viruses which are then transmitted as diseases. Although the liturgical act they perform is not actually annulled; nevertheless, in their own hearts and minds it is annulled. It is a negation of the Holy Transubstantiation. It is as if they would propose that through the invocation of the Holy Spirit upon the Holy Gifts on the Holy Table, nothing happens.

Let us ask the question: "Can such a priest say without doubt, "...this is truly Your own pure Body and this is truly Your own precious Blood"? Or are these words insincere because they do not witness to a genuine, personal faith. The Eucharist is the Body and Blood of the Lord who Resurrected and Ascended into heaven. It is with this Body that the faithful commune, not with the flesh He had before the Resurrection. How can the transfigured Body of the Lord be affected by the weaknesses of human nature fallen into sin. Not even during His earthly life did Christ suffer sickness. Human weaknesses and earthly diseases of the flesh are the result of sin, of the fallen nature of man. When God became man, He took on Himself the unfallen nature of Adam before he fell into sin. This is why the Scriptures teach that He became like man in all things except sin (see Heb. 4:15). And Jesus said to the Pharisees, "Which of you convicts Me of sin?" (Jn. 8:46)

In fact, these priests without faith, these "plastic" priests, through this Liturgical innovation of using plastic spoons, call the attention of their people to the fact that by communing with the Eucharistic Christ they might contract diseases transmitted by use of the communion spoon. How terrible that at the close of our millennium the devil has found within the Church herself the instruments through which he attacks her most precious Sacrament, for the Eucharist is the most important act of Orthodoxy; it is the center of our Liturgical life. What do you think and what do you recall from Holy Scripture? Did the Lord come into the world to make us sick, or so that we may have life and have it more abundantly (Jn. 10:10)?! Do we not say in the prayer of preparation before partaking of Holy Communion that Christ is "the source of life and immortality"? How then can He be at the same time the source of sickness and infection? Does not every priest say in a prayer after Communion, "Let this Communion, Lord, be to me for joy and gladness, for the health of my body and soul.... Enter into all my joints, my reins, and my heart. Sanctify my thoughts and bones, illumine my five senses..." etc. (see Orthodox Liturgy book). In the sixth chapter of the Gospel of St. John, comparing Himself with the manna which

the Jews ate in the desert but nevertheless still died, the Lord says about His Eucharistic Body, "I am the living bread which came down from heaven. If anyone eats of this bread, he will live forever; and the bread that I shall give is My flesh, which I shall give for the life of the world" (Jn. 6:51).

When the first objections from Roman Catholic theologians came that communing with one spoon was hygienically unsafe, Father Casimir Kucharek, the renowned Byzantine Catholic liturgist, defended the use of the spoon as the means for distributing Communion, saying that it is more hygienic than to impart the Eucharist with the fingers, as the Roman Catholic ritual prescribes. He went on to recommend a method which has become the practice of an increasingly large number of Orthodox priests in America. The communicant opens his mouth and the priest pours the Communion into his mouth without touching his lips with the spoon (The Byzantine- Slav Liturgy of St. John Chrysostom, pp. 714-15). However, I must disagree with Fr. Casimir, for certainly this, too, shows a lack of faith, or at least expresses a doubt in the reality of the Lord's Eucharistic Body. The holy spoon should touch the lips, because it typifies the tongs with the live coal with which a seraph cleansed Isaiah's lips saying, "Behold, this has touched your lips; your iniquity is taken away, and your sin purged" (Is. 6:7). These words are said after the reception of Holy Communion. The same words are prayed when a spoon is blessed to be used to administer Communion (see The Book of Needs, chapter on blessing Liturgical items).

From the beginning of the history of the Church and her Liturgical life, priests and deacons have consumed what remains in the holy chalice after the communion of the faithful. It has never been found that any hierarchy, priest or deacon has become sick or died as a result of this. If our bishops approve that their priests use disposable plastic instruments intended for picnics as Communion spoons, surely the holy spear, which typifies the spear that pierced the side of our Savior, might be replaced in the future by a more efficient knife, and the holy chalice which, in fact, symbolizes the jar which contained the manna in the wilderness, might some day be substituted with any kitchen utensil. What then will remain of liturgical symbolism, not to mention the dogma and the Tradition of the Church? Do the "plastic" priests think that the Church Fathers chose these ritual objects at random?!

Some of the priests of whom we are speaking studied theology in Europe and others in America. We do not mention names, because we are interested in quelling the heresy itself and not in presently judging. The Episcopate has issued articles and now warning letters. It was even stated that in Romania this method is practiced on a large scale and that therefore, the members of the Holy Synod silently approve this Liturgical innovation. We do not know that this is true, but

Continued on page 6

Eucharistic Heresy

Cont. from page 5

we would welcome an official stand taken by the Holy Synod of the Romanian Orthodox Church; and, because this heresy may be in many places, by a statement by the universal Church.

For us who are the Church in America, we are certain that if this heresy continues, it must result in the deposition of priests involved. This would be appropriate, because numerous faithful and clergy have come from Protestant and Roman Catholic backgrounds, and the Church is responsible to teach them the true Eucharistic doctrine and Orthodox liturgical practices. As for the Romanian Episcopate, many of these individuals know that Romanian Orthodoxy, being Apostolic, is almost two-thousand years old. What kind of example are our priests giving to those who want to be truly Orthodox?

I think that this heresy issued from the misguided desire of some priests to please people. But in this way, they are not only not pleasing God but offend Him. They cannot continue on this wide path without trespassing the dogmas of the Church. It is a risk that ultimately leads to destruction. Some of the faithful want to eat meat during fasting periods; others, couples, cohabit without having their union blessed by marriage in Church; still others ignore or neglect or even reject Confession, and there are other indications of weakness of faith among the body of believers. The Church, however, was not founded by God to please the world, but to mold people according to the image of our Lord Jesus Christ and to save the world.

I write these words with much sadness in my soul, but at the same time with the greatest love for the true teaching of the Church, the true doctrine of the Church inherited from the Holy Fathers. I see that novel, false doctrines are arising. One of the priests asked the Episcopate to be given proof from holy Tradition that plastic spoons are not acceptable. Of course, the Holy Fathers did not know what a plastic spoon is (plastic being manufactured in our own day only) nor that after being used it would be thrown into the garbage. Obviously, the doctrines of the Church were not put down on paper prior to the appearance of a heresy. Dogmas were lived, not written down on paper. Christianity is life, not theory or a philosophical system. If Arius had not appeared, no Christological dogma would have been formulated; there would have been no need. At this time, this heresy about which I have written is in an embryonic stage. But it is also time that we ask the holy fathers of the Church, who are the hierarchs, to express themselves concerning this innovation which disturbs pious clergy and laity alike, and to eradicate it before it becomes a widespread practice in the Church.

✱

Archimandrite Roman Braga

ST. NICHOLAS SUMMER RELIGIOUS EDUCATION CAMP Fort Qu'Appelle, SK

This year, the Canadian religious education camps will be split into two groups depending on the age of the students. The two religious education camps will be held in July 1998 for the children of the ROEA parishes.

**Junior Camp for ages 8 to 11
will be held July 12 to July 18**

**Senior Camp for ages 12 to 16
will be held July 19 to 24**

Please register early. Pick up the registration forms from your parish priest.

For information, write to: Rev. Fr. Daniel Nenson, 2855 Helmsing St., Regina SK S4V 0W7
Telephone: 306-761-2379

**REGISTER EARLY TO ENSURE A PLACE
AT ONE OF THESE CAMPS. ✱**

IN MEMORY

**Virgil Raoul
Opincariu
May 26, 1955-
April 21, 1998**

Loving husband of AnnaMarie (Mickey) and father of his pride and joy Breanna Nichole, Virgil Opincariu passed suddenly in Atlanta, Georgia. During his 42 years, he experienced all life has to offer. He will be forever missed in the hearts of his family and friends. He leaves parents Peter and Gisele, sister Marie-Christine and husband Michel Pronovost, brother George and wife Robyn, niece Dana Nicole, sister-in-law Gail Neumann and Robert in addition to many cousins, uncles and aunts throughout North America and Europe. A memorial service is planned for Sunday, June 28, 1998, at St. George's Romanian Orthodox Church, 1960 Tecumseh Road, Windsor, Ontario, following the Holy Liturgy. Virgil was an active volunteer at the Vatra.

"May He support us all the day long, until the shadows lengthen, and evening comes, and the busy world is hushed, and the fever of life is over, and our work is done! Then, in His mercy may He give us a safe lodging, and a holy rest, and peace at the last." ✱

HOLY SYNOD MEETS

OYSTER BAY COVE, NY (OCA) — Pastoral issues, changing demographics, and episcopal concerns highlighted the spring session of the Holy Synod of Bishops, meeting at the chancery of the Orthodox Church in America, March 16-19, 1998.

Chaired by the Primate of the Orthodox Church in America, His Beatitude, Metropolitan THEODOSIUS, the full synod — which is comprised of ten hierarchs — meets twice annually, in the autumn and in the spring, to continue their work for the Church of North America.

Participating in this session of the spring synod, in addition to Metropolitan THEODOSIUS, were the following hierarchs: His Eminence, Archbishop KYRILL of Pittsburgh and Western PA; His Eminence, Archbishop PETER of New York and New Jersey; His Eminence, Archbishop DIMITRI of Dallas and the South; His Eminence Archbishop HERMAN of Philadelphia and Eastern PA; His Grace, Bishop NATHANIEL of Detroit and the Romanian Episcopate; His Grace, Bishop JOB of Chicago and the Midwest; His Grace, Bishop TIKHON of San Francisco and the West, His Grace, Bishop SERAPHIM of Ottawa and Canada, and His Grace, Bishop INNOCENT of Alaska, Auxiliary for the Diocese of Alaska.

Address of the Metropolitan

His Beatitude focused on the new waves of immigration in several American and Canadian cities that appear to be bringing new life into aging parish communities. New ethnic enclaves are sprouting up in Philadelphia, Boston, Los Angeles, and Brooklyn, where recent arrivals from Albania, Romania and Russia present a welcomed but unexpected challenge and pastoral demand upon old, established Orthodox communities. While it is important to be grateful that many new immigrants are discovering places of worship in our parishes, we must be careful that this new-found life does not perpetuate ethnic enclaves that have little or no agreement with the vision our Church has for a united Orthodox presence on this continent.

Vocations

Metropolitan THEODOSIUS exhorted the bishops to focus on priestly and episcopal vocations during the coming year. Two models of priestly ministry were noted in his address: one practice, in which parish priests are forced to seek outside employment because their parishes are unable to adequately provide for their families; and, another where clergy who were well-trained by our seminaries years ago cannot seek further education to refresh their academic and spiritual reservoirs because of severe financial constraints. "Vocations come from God," said His Beatitude, "and we as bishops of the Church are entrusted to discern and nurture them." As bishops, he continued, we must be involved in the intellectual and spiritual formation of future candidates for priestly and episcopal ministry. Each hierarch was asked to encourage full participation of their diocesan clergy in the upcoming Pastoral Conference at St. Tikhon's Monastery in June.

Orthodoxy in America

Following the meeting of Orthodox hierarchs with His All-Holiness, Patriarch BARTHOLOMEW I on November 24, 1997 in New York, the Metropolitan said that it was becoming increasingly clear that the quest for Orthodox unity on this continent weighs even heavier on our shoulders today, as the Orthodox Church in America. He raises a crucial question: "Without unity, without the desire for ecclesial unity, can

there be any real celebration as we draw near to the third millennium?" Arriving at a theme to celebrate the millennium is not as important as continuing our call for Orthodox unity in America.

Synodal Guidelines

The Holy Synod reviewed in depth the edited version of "Guidelines for Clergy Compiled under the Guidance of the Holy Synod of Bishops." Fr. Alexander Garklavs, Unit Coordinator of the Pastoral Life and Ministry Program, was present for this review, in which the Synod approved the text of the Clergy Guidelines and directed that they be printed and distributed in time for the Pastoral Ministries Conference in June of this year. The Holy Synod expressed its gratitude to His Grace, Bishop NATHANIEL, Episcopal Moderator for the Pastoral Life Ministries Unit, Father Garklavs, and members of the Program Unit for all their help in preparing the text for final adoption.

Church Growth and Evangelization

Fr. John Reeves, newly-appointed director of the Office of Church Growth and Evangelization, informed the hierarchs that he receives 4-5 calls each week from the new toll-free number [1-888-539-GROW] recently advertised in the Church newspaper. He said he would like to identify six parishes that would be eligible for entrance into the "Turn Around Ministry Program": before the 12th All American Council meets in Pittsburgh. From all the phone inquiries he receives, Fr. Reeves states that the common thread in all of these calls is the need for local parishes to understand parish growth and outreach.

Witness and Communication

A full report on International Church Relations was delivered by His Eminence, Archbishop PETER. Present for this report and discussion were Professor John Erickson, Fathers Leonid Kishkovsky and Gregory Havriklak. Fr. Kishkovsky updated the hierarchs on ecumenical developments. The report included a review of developments in world Orthodoxy, focusing on the patriarchates of Constantinople, Russia, Romania, Serbia and Bulgaria. Archbishop PETER informed the hierarchs that relations with the Patriarchate of Constantinople are good, and that we have been informed that our most recent document to the Phanar, "Observations Concerning the Present State of Dialogue Between the Ecumenical Patriarchate and the OCA," will be answered sometime this spring by the Patriarchate's commission on inter-Orthodox relations.

Office of Development

Fr. Joseph Fester, Assistant to the Metropolitan for Planned Giving, reported that over \$1,000,000 was received by the OCA from free will offerings in 1997. Last year more than 100 new parishes became members of the Fellowship of Orthodox Stewards. Metropolitan THEODOSIUS noted that because of the work of our Office of Planned Giving, which has assisted the OCA through financial gifts, even our seminaries, dioceses and local churches are benefiting from these gifts through grants provided on the local level.

Military Chaplaincy

The bishops were informed by Fr. Gregory Pelesh, Dean of Chaplains, that five active duty Orthodoxy military chaplains will be leaving the service to enter civilian life this year. Whereas the military will lose well-qualified and seasoned chaplains, the local dioceses will gain in receiving back senior pastors for assignment by diocesan bishops. ✠

SOME SPECIFIC PROVISIONS OF THE BYLAWS OF THE EPISCOPATE

Because questions have been raised as to a number of procedures in the *Constitution and Bylaws of the Romanian Orthodox Episcopate of America*, the following items are specifically drawn to the attention of members of parish councils, parish priests, and parish members.

1) Denial, dismissal or revocation of parish membership

A) It is **TOTALLY** *beyond and outside* the authority and competence of either the Parish Council, or even of a Parish General Assembly, to attempt to deny or revoke for a reason other than non-fulfillment of financial obligations the Parish membership of any existing member of the Parish. Any motion to such effect is completely out of order and may not be put to a vote, or even discussed. Any suggestion that a member's payment of dues be refunded, or not received, so as to justify an allegation of non-payment of financial obligations is also **completely illegal and improper**.

B) Under very specific provisions of the Bylaws (see *Article IX Section 16* p. 34), a parish priest may, under **very exceptional** circumstances suspend a member's right to membership.

Parish priests who might be considering invoking these provisions are reminded (i) that the procedures outlined in *Section 16* must be followed **exactly** and **precisely, to the letter** (ii) that they, must **report their action confidentially in writing** to the Bishop, *explaining in detail both their efforts to deal with the situation prior to invoking the suspension, and the precise reasons for their action, and (iii) that they must advise the member against whom the action is taken of the right of appeal to the Bishop.*

Parish priests are urged to consult with the Bishop prior to taking such action, and cautioned that any flagrant abuse of the provisions of *Section 16* may cause them to be called to account before the judicial system of the Episcopate.

2) Calling and conduct of Parish Council meetings

A) Parish council meetings may be conducted legally only if the proper one week's notice of the meeting has been given to **every** member of the Parish Council (see *Article IX, Section 39* p.50). The requirement for such notice may be waived **only** by the **unanimous** consent of **ev-**

ery member of the Parish Council, and this consent needs to be reiterated every time.

B) A properly called Parish Council meeting may only take place if a *quorum* (one half + 1) of the elected members of the Parish Council are present (see *Article IX, Section 37* p.50).

If at any time during the course of the meeting, the number in attendance drops below that required for a quorum, regardless of the reason for such a drop, no further business may be transacted.

3) Dismissal of Parish Council Officers

A) Although a newly formed Parish Council elects its own officers, once they have been elected, Parish Council Officers may **not be removed** from their office either by the Parish Council or even by the Parish General Assembly. They can lose their office only by resignation, death, due process as provided in the Bylaws, by actions pursuant to procedures of the Episcopate judicial system, or by "effective resignation" (see *Article IX, Section 42* p. 51).

For *Section 42* to be invoked, the person must have been physically absent, without good cause, from three consecutive meetings of the Parish Council. A meeting at which the member was present for even part of the time **may not be counted as an absence** for purposes of invoking *Section 42*. *

Rev. Fr. Dr. Catalin Mitescu
PRESIDENT, SPIRITUAL CONSISTORY
PRESIDENT, EPISCOPATE TRIBUNAL

1998 AROY CONFERENCE SOUVENIR BOOK

49th Annual AROY Conference materials were mailed to all *Solia - The Herald* readers in late April. Included were advertising contracts as well as patron and booster program information. Each advertiser and patron (\$15.00) may request to receive a souvenir booklet by mail. Support AROY by sending your donation by July 17 to: **49th AROY CONFERENCE, c/o 258 PARKVIEW DR, ADDISON IL 60101-3727. Phone: (630) 543-3147.** *

PARISH CHANGES

The following parishes are officially closed as of May 1, 1998:

1. St. George Mission (1994), Ridgewood, New York
2. St. John Chrysostom (1926), Niles, Ohio
3. Holy Archangels Michael & Gabriel (1912), Ft. Wayne, Indiana

WORLD CHURCH NEWS

New Bishops for Greek Archdiocese in U.S.

The Holy Synod of the Patriarchate of Constantinople recently elected two new auxiliary bishops to be assigned to Archbishop SPYRIDON, primate of the Greek Archdiocese of the U.S.: **Bishop-elect George (Papaioannou)** of Komanon and **Bishop-elect Dimitrios (Couchell)** of Xanthos. The Protopresbyter Papaioannou (65), a native of Prodromos, Thebes (Greece), has been a priest of the Archdiocese since 1958. He is a graduate of the Theological School of Halki and has a Doctor of Theology degree (1976) from Boston University. Fr. George is a widower and has three married daughters and six grandchildren. Archimandrite Dimitrios (60), a native of Spartanburg, SC, attended Northwestern University and graduated from Holy Cross Greek Orthodox School of Theology. He has been executive director of the St. Photios Foundation in St. Augustine, FL since 1981 and executive director of the Orthodox Christian Mission Center since 1984. Beginning his work with the Archdiocese in 1964, Fr. Couchell initiated the campus ministry program, has served as executive secretary of the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas (SCOBA), president of SYNDESMOS World Fellowship of Orthodox Youth, and English editor of the *Orthodox Observer* (1971-81).

Statement of Patriarchate of Alexandria

His Beatitude PETROS VII, Pope and Patriarch of Alexandria and all Africa, and the Holy Synod of the Patriarchate proclaimed on April 29 that the Patriarchate does not have an Exarch in the U.S. or Canada and does not recognize any bishop who proclaims to be under their jurisdiction. St. Michael Bible College in Florida and others who make claims of affiliation with the Patriarchate have been requested to cease activities which make such claims.

Inter-Orthodox Conference of All Autocephalous Churches

Thessaloniki was the site of a two-day (April 30, May 1) conference preparing for a Pan-Orthodox Synod supposed to take place in the year 2000. Leaders from all 15 Autocephalous Orthodox Churches were invited to attend. Thessaloniki, Moscow and Jerusalem have asked that they be the hosts of the 2000 Synod.

Activities of the Church in Albania

Under the initiative of Archbishop ANASTASIOS and in cooperation with the Monastery of Simonopetra on Mount Athos, a new **mobile dental clinic** has begun work in Albania. Sponsored by the European Union and the Greek Ministry of Health, the clinic,

consisting of a large van which contains modern dental equipment, travels around the country with the goal of reaching 5000 patients, especially children from 6-18 years old. The clinic offers teeth cleaning, fillings, emergency care, placement of bridges for children, care of gums, removal of cysts, and treatment for other oral infections. Additionally, the Church has published a **new children's magazine**, *Gezohu (Rejoice)*, for children 6 to 13. The multi-color magazine, published monthly and edited by George Bushaka (Albania's best known writer for children), contains a variety of spiritual and educational articles and is distributed throughout the country.

Metropolitan Christodoulos is New Archbishop of Greece

On April 29, Metropolitan CHRISTODOULOS was elected Archbishop of Athens and All Greece in the third round of voting by the Holy Synod of the Autocephalous Orthodox Church of Greece. Metropolitan CHRISTODOULOS was elected by Greece's 77 Metropolitans to succeed Archbishop SERAPHIM, who died in early April. This is the first time that the state did not interfere in the election process, although the Education and Religious Affairs Minister Gerasimos Arsenis attended the electoral procedure. Born in 1939 in Xanthi, the new Archbishop speaks several languages, is a canon law lecturer at the Thessaloniki University, and has distinguished himself through his work to combat unemployment, drug abuse and the spread of AIDS.

IOCC has New CEO

The Board of Directors of the International Orthodox Christian Charities (IOCC) has appointed Constantine M. Triantafilou as Executive Director and Chief Executive Officer. Triantafilou, a graduate of Texas A&M University, has worked with IOCC since 1993. Prior to his work with IOCC, he worked on welfare and development projects in Kenya and Tanzania. IOCC was established in 1992 by SCOBA as the official humanitarian aid agency of Orthodox Christians in North America. During the past six years, IOCC has administered more than \$60 million in programs throughout the world. Based in Baltimore, Maryland, IOCC also operates six field offices in Eastern Europe and the Middle East.

Russian Patriarch Visits Japan

The mid-May visit of Patriarch ALEXY II of Moscow and All Russia is his first ever trip to Japan. The Patriarch's agenda includes talks with government officials, the sanctification of the renovated Resurrection Cathedral (better known as St. Nicholas Cathedral) in Tokyo, and visits with Orthodox Christians. The first Orthodox missionary in Japan was Archbishop NICHOLAS (Kasatkin) who translated many religious books into Japanese and laid the foundation

Cont. on page 13

Come Back Home *Cont. from page 2*

parish an hour or two away, but usually they wind up with the Roman Catholics, or else visiting an Episcopal church where the pastor welcomes them warmly and explains, "We're just like the Orthodox!"

In our missions and evangelism work for the Antiochian Archdiocese, we have outlined a strategy to begin Orthodox churches in cities and towns where no parish of any jurisdiction exists. As we undertake this work, often we meet baptized Orthodox people who are now at home in a denominational, evangelical, or charismatic community. They feel a part of that group and have no desire to return. Like Nick, they admit there are many shortcomings. But often the pressure of friends creates what they believe to be an insurmountable obstacle to reentering the Orthodox Church.

2) A Past Offense

I have a good friend who is a Protestant pastor with a four-syllable Eastern European surname. He was brought up Orthodox. One night his father and a group of other parish council members were locked into a heated shouting match in the church hall. It was one of those knock-down, drag-out affairs where the love of God and gifts of reason were utterly forgotten. The father said he had had enough, walked away, and never returned.

Soon this family was in lockstep in a nearby Protestant church, and they remain outside of Orthodoxy until this day. Their denomination has adopted tenets of faith that absolutely fly in the face of biblical and historical Christianity. But no matter. They're still angry and offended. And they have no intention of returning.

Jesus warned it would be better that a millstone be hung around our necks than it would be to face judgment for offending others. As Christians, we cannot afford the luxury of moods. Saint Paul told us, "Love does not insist upon its own way." If we Orthodox cannot once again return to the dynamic of Spirit-led consensus in trying to settle our differences, we are simply opening up the floodgates in reverse. People will leave us and find a home somewhere else. There's no excuse for our trafficking in the demons of anger, stubbornness and self-will.

3) Lukewarm Churches

I have the most difficulty defending the Orthodox Church when people say they leave it for its lack of zeal. How often have you heard the complaint, "I love our people, but there's no vision here. Half our members don't even come to church. And those who do show up for Liturgy come in just before the Great Entrance."

Non-Orthodox churches are waiting with broad smiles and open arms to receive those who depart from lukewarm and lethargic Orthodox parishes. It is a great tragedy when, through nominalism, indifference,* or callousness of heart, Orthodox churches play

into the hands of non-Orthodox evangelists.

While the problem of lukewarm churches is inexcusable, it is certainly not a new phenomenon. The Lord warned the first-century church at Laodicea, "I know your works, that you are neither cold nor hot. I could wish you were cold or hot. So then, because you are lukewarm, and neither cold nor hot, I will vomit you out of My mouth" (Revelation 3:15,16).

4) The Language Problem

A final reason people leave the Orthodox Church is because they and their children cannot understand the language in which the services are conducted. Whether we agree or disagree with retaining Arabic, Greek, or Slavonic, everyone admits that not having the services in English costs them dearly in terms of membership. Not only do many families leave these parishes, but new visitors usually do not return. The language barrier is too great. You will hear parents say, "I could handle it, but we were losing our children."

Just as the Orthodox Church in Russia speaks Russian, the Church in Greece speaks Greek, the Church in Romania, Romanian, the day will come when the Orthodox Church here in North America will speak English. For the sake of our older Orthodox, and with new immigrants, we English-speakers must be patient! By the same token, if ethnic Orthodox can trade securities, read the newspaper, and order a Big Mac in English, certainly they can relent and, for the sake of unity and understanding, agree to conduct the services primarily in the language of their new land.

A NEW DAY FOR ORTHODOXY

If you as a reader are among those who have left us, there is some hopeful news. This is a new day for Orthodoxy in North America. Scores of Orthodox parishes all across this continent have become reinvigorated with the Faith. People are once again recapturing the richness of their spiritual heritage. We still have our foot-draggers, to be sure, but countless priests and laypeople have been touched by the Holy Spirit with a new sense of vision and commitment to live out their faith without compromise. If you left the Church ten or fifteen years ago, pay us another visit! Come experience Orthodoxy again — for the first time!

Further, there has been a significant influx of new converts into the Church. Whereas in the past there seemed to be a constant parade of Orthodox becoming Protestant, today that situation has absolutely reversed itself. In the Antiochian Archdiocese alone, we have welcomed thousands of new converts in recent years. Besides the seventeen formerly evangelical parishes that entered the Archdiocese in 1987, forty more parishes have been received since then! Thanks be to God, the growth is becoming exponential.

REASONS TO RETURN

But beyond even these signs of renewal, there are still far more important reasons for people who have

left the Orthodox Church to come back home. Let us turn to the New Testament and discover what those reasons are.

Acts chapter two is the Evangelist Luke's account of Pentecost. You will recall on that day how the Holy Spirit anointed Saint Peter to preach the gospel of Christ and at least three thousand people were converted and baptized. And note the specific pattern of life for this newly planted Church: "They continued steadfastly in the apostles' doctrine and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers" (Acts 2:42).

These four elements — the Apostles' doctrine, fellowship, the breaking of bread, and prayers — are four crucial marks of the New Testament Church, and they provide a road map for us today to lead us in the discovery of the true Church and her history.

There is such a plethora of religious choices for us in the late twentieth century. There are hundreds, even thousands, of man-made denominations. And yet, as we do even a cursory reading of the New Testament, we discover that Jesus built just one Church. It was found in numerous places, but it was One. In those days, if you got angry with the priest and headed out the door, you didn't walk down the street for something else. Why? There was nothing else to join! Soon, it came to be called the One Holy Catholic and Apostolic Church. And as it grew and thrived, it maintained its commitment, without wavering, to those four elements of Orthodox Christianity from Acts 2:42.

Let's look briefly at these four marks of the Church.

Apostles' Doctrine

Throughout the history of the Church, Christians were not called just to believe whatever they pleased or whatever made them feel good. The fact is, if we design our own faith, it's precisely that — it's ours, not the Faith of Christ. So there somehow must be a discernible body of truth that we as believers in Jesus Christ follow. The technical phrase for this truth in the New Testament is "the apostles' doctrine." It is the doctrine of Christ which is so carefully guarded by Apostolic Tradition. In other words, this is the doctrine the Apostles learned from the Lord, which they in turn passed on intact to their followers.

We can say without fear of contradiction that the most universally confessed statement of faith in the entire Church is the Nicene Creed. This Creed is the most beautiful description of our faith in the Father and the Son and the Holy Spirit that has ever been penned. It is our *Magna Carta* as Christians, the distilled essence of what the Apostles taught and wrote as recorded in the New Testament. It is our safeguard to the Apostles' doctrine. We receive it, we believe it, and we live it. We don't streamline it. We don't redesign it to fit the twentieth century.

I have a good friend, Father Bill Olmhausen, in suburban Milwaukee. As he came in Orthodoxy he said, "I'm here because as an Episcopal priest I grew tired of the fact that every time I turned around, the doctrinal ground shifted underneath my feet." My guess

is this is at least one reason that many others have come to Orthodoxy. The Scriptures teach that this Faith has been once for all delivered to the saints (Jude 3). It's ours to receive and to believe, not to alter.

For years, I pictured the Church and the Christian Faith as kind of a twenty-centuries-long motel. In each century you would re-lay the foundation again. You would take those things of the Gospel that seemed relevant to the people and establish a new foundation in each generation or each century, and then build a superstructure on that.

At first, that sounds good, doesn't it? But when you analyze it, that means the foundation is continually changing. We design it based on what we perceive to be the needs of the people, as opposed to the revelation of God.

Instead of a twenty-centuries-long motel, the Church is like the twenty-centuries-high hotel. There is just one foundation. It has been laid by the Apostles and the Prophets, and Jesus Christ is that chief cornerstone. As we build upon that unchanging foundation century after century, there are certain things we bring into the structure that were not there at the first. For instance, instead of the Scriptures being handwritten on scrolls, we have our Bibles, thanks to the printing press. We have our service books, our literature. Further, we can proclaim and teach the gospel via radio and television. If that isn't enough, here comes the whole information superhighway! We had a guest in our home not long ago, a young man that became Orthodox as a result of something that stirred him as he surfed the internet one evening.

Once we are clear on the foundation, we are free to go about building the Church. The Apostles' doctrine brings us to a saving knowledge of Christ.

The longer I'm Orthodox, the more I see the preservation of this Faith as an absolute miracle. Coming from a Protestant background, I am hard-pressed to name any denomination more than a hundred years old which has stood firm on the foundation of its own founders. Yet here is this ancient Orthodox Church that seems so old, so foreign, so liturgical to the American eye and ear, which has utterly retained the fullness of the Apostolic Faith. I am grateful to be a part of it.

Fellowship

Secondly, the believers continued steadfastly in fellowship. The word fellowship is from the Greek word *koinonia*. A good translation for it is "community." In other words, as Christians, we are both members of Christ, having been joined to Him through Holy Baptism and through our faith, and we are also members one of another. We're family here.

You can choose your friends, but you can't choose your family! And that is true as well with the family of God. We are stuck with each other not only here, but for eternity. So we learn to live together under the

Cont. on page 12

Come Back Home *Cont. from page 11*

Lordship of Christ in the Church. We not only seek to love each other, we actually learn to like each other. Together, we are called to prefer one another, to honor each other. This is the community which was established by Christ our God, indwelt by the Holy Spirit on Pentecost, and spread by the Apostles of Christ to the whole world. It's our home away from Home!

But there's more. This family is not just a visible, earthly family. In Ephesians 3, there is a beautiful description of the breadth of God's family. Saint Paul says, "For this reason I bow my knees to the Father of our Lord Jesus Christ, from whom the whole family [singular] in heaven and earth is named" (Ephesians 3:14). The community we are talking about is nothing less than the communion of the saints, some in heaven and some on earth. For God has just one family.

The communion of the saints means our fellowship in the Church isn't just with each other locally, or even with all other truly believing and rightly worshipping Christians around the world. It is also with that company which has gone on before us to their rest. Thus Saint Paul prays that we "may be able to comprehend with all the saints what is the width and length and depth and height" (Ephesians 3:18) that we may know the love of God.

Being a Christian is not the alone worshipping the Alone. It is the Body of Christ here on earth joining with the innumerable company of angels and with the saints who are enrolled in heaven to bow down and worship the Father and the Son and the Holy Spirit. The world of non-Orthodox Christianity can't offer us anything that even comes close to that!

Breaking the Bread

Thirdly, they continued steadfastly in the breaking of the bread. That's a phrase used often in the New Testament, a direct reference to the Holy Eucharist. In fact, in the Gospels we find that Jesus' disciples recognized Him in the breaking of the bread (Luke 24:30,31). In Acts 20:7, the Church came together on the first day of the week to break bread, to receive Holy Communion. Thus, the Eucharist has been the very center of Christian worship since the beginning of the Church.

Why is this so? To come to God we must bring a sacrifice. In the Old Testament, they brought the blood of bulls and goats, which can never take away sins. But in the fullness of time, God sent His Son to be the sacrifice — which is why Saint John the Baptist, one day as he was at the Jordan River, looked up and saw our Lord and said, "Behold! The Lamb of God who takes away the sin of the world" (John 1:29). Thus, the sacrifice we as Christians bring is the once-for-all sacrifice given to us by God Himself, namely His Son. We do not re-crucify the Lord, we do not resacrifice Him. Rather, we re-present to the Father the sacrifice of His Son, forever eaten and never consumed.

These days, many people come from church tradi-

tions which eliminate Holy Communion. They'll give you the singing of hymns and the reading of Scripture. They'll give you the sermon, followed by the benediction. Left untouched and untasted is the most precious gift God has ever given, His Incarnate Son. You are denied the Body and Blood of Christ.

I believe the reason many Protestants have dismissed the Eucharist is their Romophobia. They are so afraid they are going to look like Rome, that they omit it. Never mind what the Scriptures teach, never mind what the Church has done, if Rome does it we won't. As a result Protestant Christians have starved themselves to death, ignoring the very Gift which God has given. Many people today are returning to the Orthodox Church because of the Holy Eucharist.

The Prayers

From day one, the Day of Pentecost on, Christians continued steadfastly in the Apostles' doctrine, in community, in the Eucharist, and in prayers. But in the Greek text of Acts 2:42, there is an article before the word "prayer." Literally, they continued steadfastly in *the* prayers. Yes, there were specific prayers people prayed. And these prayers go all the way back into the Old Testament.

What was the prayer book of Israel? The Psalms. What is the prayer book, if you will, of the Church? The Psalms. These, at least in part, were *the* prayers.

As in Israel, there were other prayers that were prayed in the Church. And most of them are right out of the Scriptures. For instance, "Holy, holy, holy is the Lord of hosts. Heaven and earth are full of His glory" comes from Isaiah 6. This was the prayer Isaiah heard the angels pray in heaven, and it has always been a part of our worship. Of course the great prayer which Jesus prayed, the Lord's Prayer, is also part of Orthodox liturgy.

Many Christians grew up in what I call the "just really" liturgy. "Lord, we just really thank you and we just really praise you, we're just really excited, Lord, to be here." Seriously, everybody has liturgy. The Pentecostal Church has a liturgy. So do the Baptists and the Evangelical Free. As a matter of fact, so do the cults. Even if you are doctrinally off the wall, you've got a liturgy. Basically the same thing happens at each gathering.

I don't believe there's a thing wrong in praying from the heart or praying spontaneously. But let me tell you something. Unless you've got the base and foundation of *the* prayers, the Psalms, the Lord's Prayer, the Jesus Prayer, the O Heavenly King, O Comforter prayer, the prayers of the Orthodox Faith, then those prayers from the heart can sometimes get weird.

Liturgy brings life to us if we simply pray the prayers and sing the hymns with faith. God speaks to us through the Psalms, the Epistle, the Gospel. He reveals Himself to us through the prayers and the hymns. So they continued steadfastly in the prayers of the Church. These are liturgical treasures which bring us constantly to faith and renewal in Jesus Christ.

THE WELCOME MAT IS OUT!

Perhaps you are one who started out in the Orthodox Church, but for some reason — you've moved into an area where there are no churches, you've had a bad experience in the past, you've given up over the language issue or over luke-warmness and apathy — or for any of a thousand other reasons, are no longer actively Orthodox. Maybe you've joined one of the denominations. Perhaps you are not going to church anywhere, and have slipped into the comfortable grasp of the secular society around us — caught by the cares of the world. God has become a distant relative and Sunday has turned into just another day.

From the depths of my heart I invite you — I implore you — to come back home to the Faith of the Fathers. For in this Church, the Apostles' doctrine is a given. We do not veer from it. There is true community here. In the bonds of Christ, we are family. We belong to each other. The center of our corporate life is the Holy Eucharist. And then there are the prayers, the Divine Liturgy itself. We are a Church that prays.

Join with me, and with thousands of other Protestants and Roman Catholics who are just now discovering the riches of this Orthodox Faith, a treasure hidden in a field. Honestly, as long as I've been a Christian, all I've ever wanted was the Church I read about in the New Testament, and that Church is still here today. A Methodist pastor told me two months ago, "You guys are the only thing left."

I am entreating you to come back home.

Now is the time to return home. There will never be a better day to rediscover Christ and His Church. ✱

Reprinted from "Again," June/July 1996.

Editor's Note: Fr. Peter Gillquist is Publisher, Conciliar Press; Chairman, Missions and Evangelism (Antiochian Orthodox Christian Archdiocese).

HOW DO I GO ABOUT RETURNING TO THE CHURCH?

- 1) Renew your relationship with Father, Son, and Holy Spirit. Visit a nearby Orthodox Church and tell the priest of your desire to return to the Orthodox Church.
- 2) Re-learn the Faith. Be catechized so you understand more fully what the Orthodox Church believes. Prepare to make a personal re-commitment.
- 3) Repent and go to confession. Cleanse your heart and soul from any sin you have allowed to enter into your life. Start over with a clean slate.
- 4) If you have become a non-Orthodox Christian, be officially received back into the Orthodox Church through proclamation of the Faith.

World Church News

Cont. from page 9

for the Orthodox Church in Japan. Japan counts approximately 30,000 Orthodox Christians.

SYNDESMOS Summer Institute

The World Fellowship of Orthodox Youth (SYNDESMOS) will hold a ten day Summer Institute at the Monastery of the Annunciation in Suprasl, Poland, from August 1-11. Orthodox young adults between the ages of 18-30 are welcome to attend. The Institute will gather Orthodox youth from around the world in prayer, reflection and fellowship. The aim of the Institute is to expose youth to an Orthodox reality larger than that of their local or national situation through lectures, workshops and small group discussions centered around the theme: "Orthodox Youth Facing the 21st Century". Contact SYNDESMOS at: SYNDESMOS, PO Box 22, Bialystok 15-950, Poland or telephone: 48 85 534 884 or email syndesmos@bianet.computerplus.com.pl.

Philippines, Thailand and Japan Receive Metropolitan Nikitas

In March Metropolitan NIKITAS of Hong Kong and Southeast Asia, visited the Philippines and celebrated the Divine Liturgy at Annunciation Cathedral in Manila on the feast of the Annunciation as part of a four day visit. On April 3-5, the Metropolitan made a pastoral visit to Bangkok, Thailand, where he served Liturgy for the faithful. This was the only opportunity for them to partake of the Holy Mysteries during the lenten and paschal seasons since there is not yet a local Orthodox Church there. In Japan, the Metropolitan represented the Patriarchate of Constantinople at a meeting of the International Governing Board of the World Conference on Religion and Peace in Tokyo.

Crisis in Indonesia Affects Orthodox Faithful There

Fr. Daniel Byantoro, Vicar of the Orthodox Church in Indonesia, appeals to people throughout the world to pray for a peaceful resolution to the crisis there. While the situation remains tense and difficult, Fr. Daniel informed Metropolitan NIKITAS of Hong Kong that the clergy, faithful and churches are safe and have not been harmed by the looting and pillaging. At present, six priests and one deacon serve the faithful in Indonesia. ✱

**JULY ISSUE
DEADLINE
*June 12***

PARISH REGISTER

BAPTISMS

Antonescu, Andrei Christopher, son of Gheorghe & Doina C. Antonescu, Pulaski, PA. Holy Cross, Hermitage, PA. Godparent: Carmen Costescu.

Barban, Ryanna Ioana, daughter of Octavian & Violeta Barban, Kitchener, ON. St. John, Kitchener, ON. Godparents: Vasile O. Micsa & Liana Jupan.

Bologa, Theodor Alexander, son of Dragos & Magdalena Bologa, Ottawa, ON. St. Nicholas, Ottawa, ON. Godparents: Vasile & Valerie Vanjurec.

Botezatu, Christine Nicole, daughter of Sorin & Dorina Botezatu, Morton Grove, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Alexa & Florica Mindea.

Brenka, Brian, son of Marcel & Elsa A.C. Brenka, Ridgewood, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Biljan & Gabriela Olcan.

Carapcea, Renata Andreea, daughter of Gheorghe & Mihaela Carapcea, Kitchener, ON. St. John, Kitchener, ON. Godparents: Marian & Liliana Vilcea.

Covriga, Sergiu Andrei, son of Remus & Mihaela Covriga, North York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Octavian & Ileana Georgescu.

Cristoltean, Andrew Stephan, son of Stefan & Anda Cristoltean, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Danut & Maria Buzgau.

Croitoru, Cosmina Florica, daughter of Cornelius & Mihaela Croitoru, Iasi, Romania. St. Mary, Calgary, AB. Godparent: Florica Nitescu.

Culiac, Ruxandra, daughter of Adrian & Florentina Culiac, Seattle, WA. St. Mary, Portland, OR. Godparents: Doru & Iuliana Culiac.

David, Alexandra, daughter of Gheorghita & Carmen L.O. David, Ridgewood, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Peter & Maria Manciu.

David, Valentine Dimitru, son of Valentin & Laura David, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparent: Maria Vesa.

Dinu, Andrew, son of Marius & Livia Dinu, Strongsville, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: Dan & Carmen Spirescu and Emil & Irina Popescu.

Gay, Michael Anthony, son of Anthony & Liliana V.C. Gay, Atlantic City, NJ. Descent Holy Spirit, Elkins Park, PA. Godparents: Cornel & Teresa Itu.

Gebhatu, Petros, son of Feassil & Endra B. Gebhatu, Annandale, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Seyum Tesfai & Yergalem Mashe.

Gelmich, Elizabeth, daughter of George & Katherine Gelmich, Regina, SK. St. George, Regina, SK. Godparents: Vasile & Calina Nenson.

Groomeveld, Nina Tatiana Florentina, daughter of Patrick & Viorica S. Groomeveld, San Jose, CA. Holy Cross, San Jose, CA. Godparents: Ralph & Clara Otten.

Hadhazy, Caroline Isabella, daughter of Levente & Florenta L. Hadhazy, Regina, SK. St. George, Regina, SK. Godparent: Anda Dima.

Helland, Bobbie Emily Danielle, daughter of Robert & Colleen Helland, Assiniboia, SK. Descent of Holy Spirit, Assiniboia, SK. Godparent: Tresa Armstrong & Jeffrey Cojocar.

Iancio, Dan Christopher, son of Marius & Cerasela Iancio, Lansing, MI. Dormition Monastery, Rives Junction, MI. Godparent: Ana Potroanchenu.

Koprivica, Milena Nicole, daughter of Rev. Fr. Dusan & Patricia Koprivica, Clinton Twp., MI. Dormition Monastery, Rives Junction, MI. Godparent: Milan Koprivica.

Kubinski, Emily Nicole, daughter of Charles & Maria Kubinski, Taylor, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI. Godparents: John & Cheryl Holson.

LaMarco, Gabrielle Patrisha, daughter of Daniel & Trisha LaMarco, Medina, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: August & Sandra Secue and Rob & Debra Bailey.

Nevinglovski, Anthony Viorel, son of Marius & Julieta Nevinglovski, Montreal, PQ. St. Nicholas, Montreal, PQ. Godparents: Dorin & Angela Stoica.

Parr, Marina Renee, daughter of Derrick & Otilija M. Parr, Dearborn Hts., MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI. Godparents: Linca Petroi & Geronimo Mijok.

Racu, Julian, son of Ioan D. & Florica S. Racu, Skokie, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparent: Adriana Diaconu.

Riposan, Daniel Cristian, son of Demian & Mihaela Riposan, Peterborough, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Mircea & Rozana Paun.

Rogu, Peter James, son of George & Delia Rogu, Huntington, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Wehbe & Victoria Hazelm.

Sudu, Kristin Efi, daughter of Cristi A. & Monika M. Sudu, Calgary, AB. St. George, Toronto, ON. Godparents: Ioan Sudu & Lee Courtney.

Tecle, Isaacor, son of Abraham & Yodit B. Tecle, Annandale, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparent: Esayas Haile.

Teodorescu, Rachael Nicole Letitia, daughter of Michael & Eleanor P. Teodorescu, Macomb, MI. St. George Cathedral, Southfield, MI. Godparents: Rev. Dn. David & Nicoleta Oancea.

Trut, Sorina, daughter of Sorin & Eugenia Trut, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Stefan & Mihaela Bulzau.

Tudose, Andreea Cristiana, daughter of Cristian & Mioara Tudose, Queens, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Valentin & Tatiana Pavlovici.

Xeloures, Suzanne Aurora, daughter of Andrew J. & Suzanne P. Xeloures, Massillon, OH. St. George, Canton, OH. Godparents: Fred & Christine Haymond.

RECEIVED INTO THE CHURCH

Robinson, Kelly Rae, Maplewood, MN. St. Mary, St. Paul, MN. Rev. Fr. Ioan Poptelecan.

Simian, Helen, Franklin, MI. St. George Cathedral, Southfield, MI. V. Rev. Fr. Laurence Lazar.

MARRIAGES

Barban, Octavian and Violeta Miu Codruta Josu, Timisoara, Romania. St. John, Kitchener, ON. Godparents: Sorin & Florica Buzea.

Comirla, Ovidiu and Liliana Irina Teodorescu, Montreal, PQ. St. Nicholas, Montreal, PQ. Godparents: Tudor & Carmen Negru.

Crudu-Dinca, Costache and Monica Gabriela Bululoiu, Scarborough, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Alexandru & Babi Fierbinteanu.

Emmett, George William and Carol Marie Bonnici Diaz, Dearborn, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI. Godparents: Gerald & Victoria Baum.

Figliozi, Stephen Giles Joseph and Diana C. Georgescu, New York, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Christian & Ioana Tricorache.

Florea, Constantin and Daniela Cristina Sima, Westland, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI. Godparents: George & Elena Capatana.

Lovasz, Daniel and Monica Delgado, Silver Spring, MD. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Gheorghe & Ana Toia.

Nutescu, Gabriel and Edith Szaniszló, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Jani & Dora Moceanu.

Olcan, Biljan and Dragica Ilija, Pancevo, Yugoslavia. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Daniel & Magnolia Jivan.

Park, Francis Tom and Constance Constantinescu, Calgary, AB. St. Mary, Calgary, AB. Godparents: Bertram & Emilia Michaud.

Cont. on page 14

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

M/M Percy Avram, Mesa, AZ	\$500.00
Audrey Huston, Michigan Center, MI	\$300.00
M/M Norman Thompson, Bristol, VA	\$250.00
(IMO Fr. & Psa. Coriolan Isacu and Sabin Isacu)	
Eugenia S. Monroe, Brooklyn, OH	\$100.00
M/M William Murray, Regina, SK	\$60.00
Mary Calugar, Warren, OH	\$50.00
Florence Fenton, Canton, OH	\$50.00
Alex Kura, Akron, OH	\$50.00
M/M Nick Triff, Youngstown, OH	\$50.00
M/M Nicolae Stoicoiu, Panama City, FL	\$36.00
M/M Charles Nanas, Livonia, MI	\$35.00
M/M Traian Lascue, Assiniboia, SK	\$33.86
M/M Ovidiu Comsa, Pittsburgh, PA	\$20.00
Nick Sekesan, Mineola, NY	\$10.00

MEMORIAMs

M/M Constantin Nicula, Livonia, MI	\$30.00
(IMO John & Anna Roman)	
Helen Muntean, Troy, MI	\$25.00
(IMO Deceased Family Members)	
Zamfira Posteuca, Wilmette, IL	\$20.00
(IMO Vasile)	

GENERAL DONATIONS

Anonymous	\$50.00
(St. Mary Chapel)	
M/M Milan Beleut, Winter Haven, FL	\$30.00
Victor Leahul, Redford Twp., MI	\$20.00
(Pascha Donation)	
Timothy Farrell, Decatur, IL	\$20.00
Gabriella Stanciu, Dearborn, MI	\$15.00
(Dispensation Fee)	
Daniela Cavanaugh	\$15.00
(Dispensation Fee)	
Radu Popa	\$15.00
(Dispensation Fee)	

EPISCOPATE DUES

St. Mary, Cleveland, OH	\$4,000.00
(1998-99)	
St. George Cathedral, Southfield, MI	\$2,160.00
(1998-99)	
Holy Trinity, MacNutt, SK	\$450.00
(1997-98)	
Sts. Constantine & Elena, Indianapolis, IN	\$234.60
(1998-99)	

EPISCOPATE SUNDAY

St. Mary, Falls Church, VA	\$250.00
----------------------------------	----------

LADIES AUXILIARY SUNDAY

St. George Ladies Auxiliary, Southfield, MI	\$500.00
Carmen Sylva Ladies Auxiliary,	
Youngstown, OH	\$100.00
St. Mary Ladies Auxiliary, Chicago, IL	\$100.00
St. Mary Ladies Auxiliary, Falls Church, VA	\$100.00

BISHOP'S TRAVEL FUND

St. Dimitrie, Bridgeport, CT	\$500.00
Descent of the Holy Spirit, Warren, MI	\$100.00

NURSE'S STATION BUILDING PROJECT

St. Mary Parents Club, Cleveland, OH	\$500.00
--	----------

VATRA 60TH ANNIVERSARY

Alex Kura, Akron, OH	\$60.00
----------------------------	---------

SOLIA JUNE 1998

Helen Muntean, Troy, MI	\$60.00
Holy Cross Ladies Auxiliary, Alexandria, VA	\$60.00
Holy Resurrection Ladies Auxiliary,	
Warren, OH	\$60.00

MISSION FUND

International A.R.F.O.R.A.	\$186.00
(St. Paraschiva Fund)	

D.O.C.A. - HELP FOR ROMANIA

Bucovina Society, Southfield, MI	\$300.00
Societatea Marasesti, Garden City, MI	\$100.00

SOLIA

April 15 - May 20, 1998

We gratefully acknowledge the following donations and subscriptions:

FRIENDS

Frances Ocneanu, Carmel, CA	\$37.50
Nick Chepa, Woonsocket, RI	\$25.00
IMO Rev./Psa. Ioan Popescu	
Rev. Dn. Constantin Teaca, Sunnyside, NY	\$20.00
Minadora Istratoff, Southfield, MI	\$15.00
M/M George Oancea, Louisville, OH	\$15.00
Zamfira Posteuca, Wilmette, IL	\$15.00
M/M Bill Murray, Regina, SK	\$15.00
M/M George Daba, Oak Park, MI	\$12.50
Mary Jensen, Indianapolis, IN	\$12.50
Alex Kura, Akron, OH	\$12.00
Vlase Huzum, Long Island City, NY	\$12.00
Constanta Iftimescu, North York, ON	\$8.16

SUBSCRIPTIONS

Aurelia Blacksmith, Philadelphia, PA
Cornelia Brisan, Anaheim, CA
Arlen Waldrop, Fullerton, CA
M/M James Fabian, St. Clair Shores, MI
John Alexander, Chicago Heights, IL
Catherine Ribariu, Enid, OK
Constantin Petrescu, Pharr, TX
Joe Allbritten, Carson City, NV
Marija Beleut, Winter Haven, FL
Niculae Ghetu, Phoenix, AZ
William Bortner, Erial, NJ
Ida Magirescu, Kelowna, BC

Register Cont. from page 14

Soare, Cosmin Mihai and Laura Soare, Madison Hts., MI. Dormition Monastery, Rives Junction, MI. Godparents: Constantin & Olivia Marandici.
Vladutiu, Pompeiu Vlad and Mihaela Ioana Galica, New York, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Dan & Alina Mastan.

DECEASED

Cireseanu, Alexandru, 45. St. George, Toronto, ON.
Cojocaru, Ioana, 84. St. George, Toronto, ON.
Damok, Francis, 84. St. Mary, Cleveland, OH.
Ferentzi, Covaci, 85. St. George, Toronto, ON.
Mihailuk, Zenovea, 92. St. George, Dysart, SK.
Negulici, Eugenia, 75. St. George, Canton, OH.
Roman, Ioan Constantin, 79. Sts. Peter & Paul, Dearborn Hts., MI.
Savulescu, Sofia, 79. St. George, Toronto, ON.
Shank, John, Sr., 88. Holy Cross, Hermitage, PA.
Stoi, Mary, 86. St. George Cathedral, Southfield, MI.
Triff, Anne, 71. St. George Cathedral, Southfield, MI.

O EREZIE EUHARISTICĂ ÎN BISERICA DIN AMERICA

O chemare la vigilență pentru Clerul și Mirenii Episcopiei noastre ortodoxe române.

La vremea când criza AIDS a început să fie cunoscută publicului și mijloacele prin care putea fi contractată erau încă nesigure, diferite denominații religioase, silite de opinia publică, s'au grăbit să revizuiască metodele de împărtășire a "Cinei Domnului" adeptilor lor. În unele cazuri, practica folosită pentru distribuirea "Cinei în-amintirea-Domnului" era prin oferirea participanților a unor pahare din plastic, de mărimea unui degetar, cu must de struguri și un fel de biscuit sau pâine. Aceasta era socotit ca fiind acceptabil și neprimejdios "pericolului de contaminare."

Bisericele protestante tradiționale, cea Anglicană, Luterană, precum și cele care ofereau un pahar comun sau distribuiau o anumită pâine prin mâna clericului, au reacționat în diferite chipuri. Unii au început să folosească micuțele păhărele, alții au continuat practica de a împărtăși dintr'un pahar comun.

Biserica romano-catolică a continuat practica ei prin distribuirea agnețului prin mâna preotului sau a oficiantului euharistic pe limba celui ce se împărtășea. Se pare totuși, că pentru anumite ocazii speciale era posibil ca unii să se împărtășească și cu vin direct din potirul folosit pentru împărtășirea preoților.

Bisericele de "rit oriental" unite cu Roma au continuat folosirea unei lingurițe comune sau înmuierea pâinii dospite în potir, care apoi era pusă în mâna celui ce se împărtășea; altele în schimb foloseau un potir comun dar practica era a se da în mâna credinciosului numai un biscuit sau bucătică de pâine.

În toate cazurile, datorită faptului că mulți se împărtășeau în comun din aceeași sursă, grija pentru "higienă" a devenit o preocupare principală și ca atare s'a socotit că modul de distribuire trebuie revizuit și reconsiderat. În unele cazuri, nu exista de fapt credința în reala prezență a lui Hristos în "Cina spre-amintirea" Lui, iar în alte cazuri exista o învățătură explicită a unei anumite forme temporare sau permanente a prezenței Sale reale. Acest aspect din urmă se pare că astăzi este trecut cu vederea.

Atragem atenția clerului și credincioșilor noștri că Sfânta noastră Biserică Ortodoxă n'a fost afectată de asemenea preocupări. În ultimii ani, numeroase articole privitoare la teologia euharistică a Bisericii au fost publicate în revistele diferitelor jurisdicții, avertizări au fost adresate clerului, conferințe au fost ținute pentru a se discuta această temă. În toate aceste împrejurări, tradiția ortodoxă a Sfintei Euharistii a fost întotdeauna și stăruitor afirmată. Practica tradițională a distribuirii Sfintei Euharistii **cu o singură linguriță** a fost păstrată, iar cei care foloseau lingurițe de plastic pentru fiecare

EREZIA ANTI- EUHARISTICĂ

Semnalăm cu durere apariția, în unele biserici ortodoxe din America, a unei erezii, pe care o putem denumi "erezia anti-euharistică." Dacă este prezentă sau nu, în toate jurisdicțiile din America, nu suntem siguri. Cunoaștem însă nominal preoți și parohii, în care această erezie se practică și prinde teren. Unii preoți au introdus practica împărtășirii credincioșilor cu lingurițe de material plastic care, până la urmă, sunt aruncate la gunoi. În excesul lor de zel pentru "higiena publică", acești preoți cred, în mod sincer că, prin schimbarea linguriței de plastic după fiecare om care se împărtășește, îi apără pe credincioși, ca nu cumva să fie infectați de Trupul și Sângele Domnului. Evident că această inovație liturgică dovedește lipsa de credință a acestor preoți în Taina Sfintei Euharistii.

Să nu înțelegem greșit. Erezia nu constă numai în schimbarea lingurițelor sau în modul împărtășirii credincioșilor, ci mai ales, în credința abominabilă acestor preoți, că Iisus Hristos Euharistic poate contracta boli lumești ca: SIDA, sifilis și alte boli venerice, sau chiar o simplă răceală, pe care eventual le poate transmite și credincioșilor, prin Sfânta Linguriță consacrată pentru acest scop.

Fie conștient sau inconștient, părinții în cauză introduc în inima oamenilor încredințați lor de Episcopul eparhial și pe care ei îi păstoresc, îndoiala că în Sfântul Potir s'ar găsi Trupul și Sângele Domnului. Întrebându-i mijloace antiseptice și măsuri de precauție, preoții înșiși vor să convingă pe credincioși că Împărtășania este doar o bucătică de pâine muiată în vin, sau o simplă materie care poate fi infectată de virusuri și eventual poate transmite boli. Îmi vine greu să spun, dar acești preoți,

Cont. la pag. 17

credincios, au fost aspru muștrați și li s'a interzis folosirea lor.

Cu mirare atunci, periodic, de-alungul Americii de Nord, există știrea că unii preoți, continuă sau au început să folosească practica mai multor lingurițe care nu poate fi percepută sau numită altfel decât **eretice**. Reamintim clerului și mirenii credincioși singura practică ortodoxă; iar cei care au îndrăznirea de a nu accepta această învățătură, îi avertizăm că vor fi grave repercusiuni dacă nu încetează și nu se reîntorc la dreapta practică a Bisericii. Preoții nu trebuie să altereze credința și practica Bisericii; iar mirenii să-și reamintească rolul lor de "preoție împăratească" și să nu cadă pradă acestei "erezii euharistice," nici să devină părtași cu cei care amenință că vor "părăsi" parohia sau chiar Biserica dacă nu se întrebuințează lingurițele plastice pentru împărtășirea euharistică.

Am cerut Preacuviosului Părinte Arhimandrit Roman Braga de la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului din Rives Junction, Michigan, să se adreseze acestei probleme în numele nostru. Urmează textul articolului. ✱

NATHANIEL, Episcop

Erezia Anti-Euharistică

Cont. de la pag. 16

prin metoda lor, tăgăduiesc actul liturgic pe care ei înșiși îl săvârșesc, tăgăduiesc Sfânta prefacere - deși Liturghia în sine este adevărată - ca și cum ar spune credincioșilor că în Potir nu este Domnul, că în timpul invocării Sfântului Duh, pe Sfânta Masă nu s'ar fi întâmplat nimic.

Întrebarea este: Poate un astfel de preot rosti, fără rezerve: "... acesta este însuși preacurat Trupul Tău și acesta este scump Sângele Tău ?" Sau poate că rostirea nu este însoțită și de actul adevăratei credințe?! ... Euharistia este Trupul Domnului înviat și înălțat la ceruri, cu acesta ne împărtășim noi credincioșii, nu cu trupul dinainte de patimă și de înviere. Cum poate trupul transfigurat al Domnului să mai fie afectat de neputințele naturii omenești căzută în păcat, El care nici în timpul vieții pământești nu s'a îmbolnăvit, pentru că toate neputințele și bolile lumești sunt rezultatul păcatului - a unei naturi degradate. Dumnezeu însă, făcându-Se om, s'a îmbrăcat în natura omenească a lui Adam, dinainte de cădere, luând asupra Sa toate ale noastre, afară de păcat, așa cum a zis fariseilor: "Cine dintre voi mă poate vădi de păcat?" (Ioan,8:46).

De fapt, acești preoți necredincioși, prin inovația liturgică a lingurițelor de plastic, atrag atenția credincioșilor, că împărtășindu-se cu Hristos Euharistic, s'ar putea îmbolnăvi de boli venerice și alte feluri de boli, transmise prin Sfânta Lingurița de împărtășanie. Este de neînchipuit că, în acest sfârșit de mileniu, diavolul și-a găsit, în acești preoți ortodocși, instrumentele prin care să atace tot ce avem mai scump: Euharistia, care este centrul vieții liturgice! Oare Domnul a venit în lume ca să ne îmbolnăvească sau ca, printr'Însul, "lumea să aibă viață și încă s'o aibă din belșug" (Ioan,10:10)? Nu zicem noi, în rugăciunile pregătitoare pentru Sfânta Împărtășire, că Iisus Hristos este "isvorul vieții și al nemuririi?" Cum poate, în același timp să fie și isvor de boli și de infecție? Și mai zice preotul, tot în acele rugăciuni: "...Să-mi fie mie, Doamne, Împărtășirea aceasta spre bucurie și spre veselie, spre sănătatea sufletului și a trupului,..., intră în toate închieturile mele, în rărunchi și în inimă, sfințește-mi gândurile și oasele, numărul deplin al celor cinci simțuri îl luminează..etc." (Vezi Liturghierul Ortodox). Comparându-se cu mana pe care Evreii au mâncat-o în pustie și totuși au murit, Mântuitorul zice despre Trupul Său Euharistic: "Eu sunt pâinea cea vie care s'a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este Trupul Meu" (Ioan,6:51).

Prima obiecțiune împotriva împărtășirii cu lingurița este de ordin igienic și vine din partea teologilor Romano-Catolici. Părintele Casimir Kucharek, renumitul liturgist catolic de rit bizantin, apără folosirea linguriții la Sfânta Împărtășire, spunând că este mult mai neigienic să împarți Euharistia cu degetele, așa cum se face în biserica romano-catolică. El recomandă o metodă, care se practică de mulți preoți ortodocși în America: cei care se împărtășesc țin gura larg deschisă, iar preotul toarnă împărtășirea în gura lor, fără ca Sfânta linguriță

să se atingă de buze (Vezi: The Byzantine-Slav Liturgy of St. John Chrysostom, pp 714-715). Eu însă aș obiecta părintelui Casimir, că și aceasta este un act de necredință, sau cel puțin de îndoială, în realitatea Trupului Euharistic al Domnului. Sfânta Linguriță trebuie să se atingă de buze, căci ea preînchipuie cleștele cu cărbune, prin care un serafim a curățit buzele Profetului Isaia zicând: "Iată s'a atins de buzele tale și va curăți toate păcatele tale și toate fărădelegile tale le va șterge" (Isaia,6:7), cuvinte pe care și preotul le rostește după ce s'a împărtășit și care sunt întrebuițate și la sfințirea linguriței ca obiect de cult (Vezi Molitfelnicul românesc la capitolul: Sfințirea Obiectelor de cult).

Încă dela începutul istoriei creștine și a vieții liturgice, preotul sau diaconul consumă tot ce rămâne în Sfântul Potir, după împărtășirea credincioșilor, dar nu s'a auzit până acum de nici un preot infectat de pe urma împărtășirii poporului cu Sfânta Linguriță. Dacă episcopii noștri acceptă ca niște instrumente plastice de picnic american să devină lingurițe de împărtășanie, atunci desigur că și Sfânta Copie, sulița cu care Mântuitorul a fost împuns, s'ar putea înlocui, în viitor, cu un cuțit care taie mai bine, iar Sfântul Potir - Năstrupa cu mană - cu orice cratiță de bucătărie. Ce ar mai rămâne atunci din simbolismul liturgic, ca să nu mai vorbim de dogmă și de tradiție? Ori poate că preoții în cauză, cu cultura lor teologică, cred că Sfinții Părinți au ales obiectele de cult la întâmplare?!

Unii din acești preoți și-au făcut studiile în România. Nu facem caz de nume. Pe noi ne interesează oprirea rătăcirii, nu judecata oamenilor. Evident că Episcopia noastră i-a avertizat pe acești preoți, printr'o scrisoare. În apărare, unul din ei a răspuns prompt, prin telefon, că în România, metoda se practică pe o scară largă iar membrii Sfântului Sinod, în mod tacit aprobă această inovație liturgică. Nu știm dacă este adevărat. Ne-ar bucura, să avem, dacă se poate, o explicație oficială din partea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și pentru că erezia poate afecta și alte jurisdicții, o hotărâre a Ortodoxiei universale ar fi binevenită.

Din punctul de vedere al Ortodoxiei Americane, suntem siguri că, dacă rătăcirea continuă, ar putea duce la depunerea acestor preoți din treapta preoției. Și aceasta o vom face, nu din exces de zel, ci pentru că jumătate din preoții O.C.A. fiind proveniți din protestantism, suntem interesați să le predăm o doctrină euharistică ortodoxă și să-i inițiem într'o practică liturgică corectă. Ei știu că Ortodoxia Românească este apostolică și, deci, are o vechime de două mii de ani. Ce exemplu de ortodoxie ar putea da acești preoții români veniți din țară, Americanilor care vor să devină ortodocși?

S'ar putea ca această erezie să se fi născut din dorința unor preoți de a plăcea oamenilor mai mult decât lui Dumnezeu. Însă nu poți merge prea departe pe acest drum, fără să calci dogmele Bisericii. Este riscant: unii oameni vor să mănânce carne în post, alții vor să trăiască necununați, alții nu vor să vină la mărturisire. ... Dacă preotul se pleacă acestor dorințe, numai pentru a-i avea pe acești oameni membri ai bisericii, cu siguranță că îl va ofensa pe Dumnezeu. Biserica nu a fost întemeiată de

Cont. la pag. 19

DUHUL LUI DUMNEZEU PESTE OAMENI

Cu trimiterea Duhului peste Apostolii adunați în Ierusalim, la cincizeci de zile după învierea lui Hristos, către anul 30, prima parte a istoriei mântuirii ia sfârșit. Revărsarea Duhului peste Apostoli este cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu o dă oamenilor înainte de venirea Împărăției lui Dumnezeu. A doua parte a istoriei mântuirii se va termina tot cu venirea Duhului Sfânt peste aleșii, dreptii și sfinții lui Dumnezeu, care vor vedea Ierusalimul cel ceresc. Timpul actual, timpul Bisericii, se mișcă deci între două pogorări ale Duhului Sfânt: cincizecimea istorică în Ierusalim și cincizecimea eshatologică, cerească.

În calendarul creștin, sărbătoarea Rusaliilor sau Cincizecimea este urmată de sărbătoarea Sfintei Treimi, anume pentru a arăta că istoria mântuirii este lucrarea lui Dumnezeu Cel ce există și se face cunoscut în trei persoane: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl — care voiește mântuirea, Fiul care o realizează prin întruparea, jertfa și învierea Lui, Duhul Sfânt care ne-o dăruiește în mod personal. Duhul vine acum peste Apostoli nu numai să țină trează memoria lui Hristos, să amintească tot ceea ce Dumnezeu a făcut și va face pentru noi, ci și să ne ofere în mod văzut, tangibil, darurile acestei mântuirii. Din acest moment, Duhul Sfânt este persoana Sfintei Treimi cea mai apropiată de persoana creștinului, cea mai prezentă în raport cu creația văzută, cea mai activă în relație cu Biserica sau comunitatea de creștini care ia ființă chiar la Cincizecime.

Tema Cincizecimii, a revărsării Duhului peste noi, ca persoană și ca Biserică, se găsește în literatura creștină de la început, în tradiția exegetică, teologică și imnologică a Părinților Bisericii și teologilor ortodocși. Să reținem din această tradiție câteva învățături:

Schimbul dintre trupul uman și Duhul lui Dumnezeu.

Părinții Bisericii subliniază faptul că Dumnezeu nu ne-a mântuit de la distanță, prin decret, prin intermediari sau prin îngeri. Din cauza iubirii Sale de oameni El a trimis pe Fiul Său însuși care "s'a făcut trup" (Ioan 1, 14). Iar în întruparea Fiului s'a făcut un schimb: Fiul a luat trupul nostru din femeie, din Maria, și ne-a dat Duhul Său, care purcede din Tatăl. Este un schimb unic, ireversibil, de aceea nici Dumnezeu-întrupat nu mai leapădă trupul uman, nici omul nu se mai înstrăinează de Duhul lui Dumnezeu.

Într'adevăr, pe icoana ortodoxă a învierii se observă că Iisus Hristos iese din mormânt cu trupul lui real, trăgând după El, cu mâinile Sale proprii, pe Adam și Eva. Iisus înviat ne apucă de mâini, ne trage spre El și nu ne mai scapă din brațele Sale. După înălțare, Hristos continuă să ne tragă spre el prin Duhul Sfânt. Câtă vreme Hristos ne ține în mâinile sale, căderea în gol, prăbușirea umanității este cu neputință.

Fiul s-a înălțat la cer, iar Duhul s-a pogorât ca martor al Acestuia.

Duhul Sfânt vine la Cincizecime peste Apostoli și

peste cei adunați la Ierusalim anume ca martorul personal al lui Hristos, ca unul care a fost cu El și peste El de la întrupare și în toate momentele vieții Acestuia: "Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M'a uns" (Luca 4, 18-19). Și astfel Duhul confirmă că tot ceea ce Hristos a făcut ca Mesia — trimis al lui Dumnezeu, în numele nostru și pentru noi, a fost primit de Dumnezeu-Tatăl. Duhul Sfânt este garanția că în jertfa lui Hristos, — Marele Preot, care a dus ofrandă și Mielul lui Dumnezeu, care s'a adus ofrandă —, Dumnezeu a împăcat lumea cu El însuși. Împreună cu El am intrat în viața lui Dumnezeu. Și ca semn al împăcării dintre Dumnezeu și om prin Iisus Hristos — singurul mijlocitor, Duhul ne dăruiește daruri și fericiri ce aparțin Împărăției lui Dumnezeu.

Persoană către persoană.

De la Cincizecime, Duhul Sfânt, de-o ființă și coetern cu Tatăl și Fiul, care purcede din Tatăl și se odihnește în Fiul, este cea mai accesibilă și împărtășibilă persoană a Sfintei Treimi, persoana care se apropie cel mai mult de inima omului, în care își face un loc devenind "templu al Duhului Sfânt" (I Cor. 3, 16). Este vorba de o familiaritate a creștinului cu Duhul lui Dumnezeu, care este atât de profundă, încât Duhul însuși mijlocește și se roagă pentru creștini: "Avva, Părinte." Această prezență sacră, comparată cu focul (Luca 12, 49), stă în centrul spiritualității creștine, care vorbește de simțirea Duhului Sfânt ca fiind cea mai importantă calitate a creștinului. Cine nu simte pe Dumnezeu în el, nu cunoaște pe Dumnezeu. Duhul se lasă simțit ca lumina care ne călăuzește în situații neclare, ca mângâiere atunci când suntem întristați, ca apărare atunci când suntem puși la încercare. Duhul compătimește cu cei ce suferă pentru Hristos. Și este imposibil ca să nu dăm și altora din lumina, iubirea și adevărul care ne-au fost împărtășite de Duhul Sfânt.

Duhul adună și unește pe creștini în trupul lui Hristos — Biserica.

Duhul lui Dumnezeu vine acum peste Apostoli și peste toți cei adunați la Ierusalim, evrei și neamuri, că să-i adune într-o comunitate și să-i ungă ca o preoțime sfântă. Așa cum apostolii au format un cerc în jurul lui Hristos, așa cum măduarele se împreunează ca să constituie un singur trup, tot așa discipolii lui Hristos formează o comuniune. Articulațiile Bisericii ca trup al lui Hristos sunt viabile numai grație Duhului Sfânt. De aceea, chiar de la începutul creștinismului, convertirea individuală prin credință și pocăință liberă (metanoia) a fost nedespărțită de articularea celui convertit prin taina Botezului cu Biserica. Cel botezat este uns și pecetluit în unirea sa cu Hristos, iar prin taina Împărtășaniei el intră în comuniune cu însuși Trupul și Sângele lui Hristos. Creștinii există numai ca măduarele în trup, prin împreunarea cu Hristos și prin împărtășirea Duhului Sfânt. Purtător de Duh Sfânt (**pnevmatofor**) în inima lui, creștinul este liber și responsabil față de poporul lui

Dumnezeu, turma lui Hristos în care a fost introdus și încorporat prin Sfintele Taine.

“Duhul suflă unde voiește.” Duhul aici și Duhul pretutindeni.

Duhul Sfânt ne asigură că Hristos înviat a devenit Domnul biruitor: “Nimeni nu poate să spună Domn este Iisus decât în Duhul Sfânt” (I Cor. 12, 3). Mielul lui Dumnezeu care a învins, El este Domn al istoriei. Tatăl a supus toate lucrurile, văzute și nevăzute, sub picioarele Lui, sub puterea și autoritatea Lui absolută. Creștinii se roagă Duhului lui Hristos: “Împărate ceresc, mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești și toate le îplinești.” Astfel, nu există două principii care stăpânesc și conduc lumea: unul al binelui și altul al răului, unul al vieții și luminii, altul al morții și întinericului. După învierea lui Hristos și pogorârea Duhului Sfânt peste oameni, puterea diavolului a fost surpată definitiv și pentru totdeauna, iar de la Botez, creștinul primește în sufletul lui prezența sensibilă a Duhului Sfânt. Desigur, câtă vreme suntem în trup, în istorie, realitățile de aici sunt amestecate, grâul și neghina cresc împreună. Dar acestea nu au forță egală. Puterile răului sunt vii, dar sunt legate. Dumnezeu nu împarte stăpânirea Lui cu altcineva. Cine este Dumnezeu? Cine este mare ca Dumnezeul nostru? De aceea, când auzim vorbindu-se de o religie a răului (propagată de sectele satanice) sau de înrobirea lumii actuale sub puterea răului, trebuie să ținem seama că Hristos înviat este singurul domn biruitor, stăpânul și mântuitorul lumii, atotțiitorul care cuprinde pe toți și nu lasă pe nimeni în afara iubirii Lui. Toți suntem ai Lui, iar El nu va pierde pe nici unul din cei ai săi. Lumea nu este aria păcatului, ci spațiul iubirii lui Dumnezeu.

Astăzi când instituțiile și valorile tradiționale care păreau solide (familia, căsătoria, parohia) sunt de nerecunoscut, când descreștinarea vine în mare viteză, când nu se știe ordinea exactă a societății, iar condițiile de viață sunt insuportabile, există tendința de a găsi soluții restrictive, incomplete, inumane, de hărțuală, ca și când istoria ar fi la discreția puterilor răului. Există bărbați și femei, tineri și tinere, comunități și chiar parohii, care-și dau sufletul, uitând că Duhul lui Dumnezeu nu cedează niciodată, că nu se leapădă de nimeni. De aceea Biserica trebuie să fie plină de speranță, în comuniune și compătimire cu săracii, cu suferinzii, cu șomerli și cu cei ce muncesc în condiții grele, cu oamenii care trăiesc și mor un cum vor, ci cum pot, cu cei excluși și fără nume. În numele acestora, ea imploră ajutorul lui Dumnezeu: “Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi.”

“Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi.”

Potrivit Noului Testament și tradiției Apostolilor, credința personală a fiecărui creștin, viața și misiunea comunității creștine — Biserica, existența și istoria lumii, depind de prezența și lucrarea Duhului, prin care Hristos stă de față și se arată în mijlocul nostru. Cine vrea să primească pe Duhul Sfânt în inima și în viața sa, trebuie să fie în comuniune cu Biserica de azi, care nu e altceva decât extinderea și lărgirea Bisericii de la Cincizecime

din Ierusalim, și să participe la rugăciunea acestora care se roagă la fiecare Liturghie: “Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi și peste aceste daruri care sunt puse înainte.” Harul lui Dumnezeu se dă prin cuvânt și Taine prin cei ce l-au primit la Cincizecime. Nimic din ceea ce fac creștinii, fie personal fie în biserică: rugăciune, liturghie, taine, slujbe, nimic nu se face fără amintirea adunării apostolilor de la Ierusalim și fără invocarea Duhului Sfânt. Toți creștinii care vin la Biserică pentru rugăciune, concelebrare și comuniune cu Sfintele Taine, vin ca la Ierusalim, ca să primească revărsarea Duhului peste ei în limbi ca de foc, întocmai ca Apostolii de la Cincizecime. Să terminăm aceste cuvinte, cu rugăciunea (Tropar) pe care preotul o zice, în numele tuturor, în cel mai important moment al Liturghiei: “Doamne, cel ce la amiazi ai trimis pe Prea Sfântul Tău Duh apostolilor Tăi pe Același Duh, Bunule, nu-l lua de la noi ci ni-l înnoiește nouă celor ce ne rugăm Ție, aici și în tot locul acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. ✠

Pr. Prof. Ion Bria
(Din “Telegraful Român” Nr. 21-22, 1996)

Erezia Anti-Euharistică

Cont. de la pag. 17

Dumnezeu ca să placă lumii, ci ca să-i modeleze pe oameni după chipul lui Iisus Hristos.

Scriu aceste rânduri cu îngrijorare, dar și cu multă dragoste față de învățătura Bisericii moștenită de la Sfinții Părinți. Mulți din acești preoți, vrînd să se îndreptățească, au început să creeze doctrine false despre Sfânta Euharistie. Unul a cerut prin telefon, să i se dea dovezi din Tradiție, că lingurițele de material plastic nu sunt acceptate. Probabil că Sfinții Părinți nu au știut ce este o linguriță de plastic și că, după întrebuintare, se aruncă la gunoi. În al doilea rând, doctrina Bisericii nu s'a scris înainte de apariția ereziilor, pentru că dogmele se trăiau, nu se scriau pe hârtie. Creștinismul este viață nu teorie sau sistem filosofic. Dacă nu ar fi fost erezia lui Arie, nici dogma cristologică nu s'ar fi precizat. Deocamdată erezia aceasta este în fașă. Cerem deci, părinților Bisericii, care sunt Episcopii, să lămurească această inovație care turbură pe unii preoți și pe creștinii drept credincioși. Iar hotărârea trebuie luată imediat, înainte ca erezia să devină tradiție. ✠

Arhim. Roman Braga

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

În plin miez de vară, când soarele dogorește pământul iar holdele se pleacă în bătaia vântului, Biserica Creștină prăznuiește în fiecare an, la 29 Iunie pe unii dintre cei mai mari, mai cunoscuți și mai venerați dintre sfinți și anume pe Sf. Apostoli Petru și Pavel.

E o sărbătoare cu profunde rezonanțe spirituale în sufletele creștinilor care cinstesc pe cei doi mari corifei ai Apostolilor, care și-au închinat întreaga viață propovăduirii "cu timp și fără timp" a Evangheliei lui Hristos, ba mai mult au pecetluit această lucrare cu sângele lor vărsat martiric pentru Hristos și pentru Biserica Sa.

E o sărbătoare care datează încă din secolul II al erei creștine și evlavia credincioșilor s'a materializat în ridicarea de biserici pe locul martirajului lor, iar iconografiile creștini și marii părinți ai Bisericii s'au întrecut în a-i elogia pe cei doi apostoli care, prin cuvântul și sângele lor, uniți în Hristos, au plămândit Roma creștină și Biserica întreagă.

Din Sf. Evanghelii, cunoaștem că Sf. Petru era originar din localitatea Betsaida din Galileea, fiind fiul lui Iona și frate mai mare al lui Andrei cel dintâi chemat de Domnul la lucrarea apostoliei, și se numea Simon, până când Mântuitorul i-a schimbat acest nume în Chefa sau Petru.

Luând cunoștință de ideea mesianică, Sf. Petru a devenit un adept zelos al acesteia și este primul care l-a numit pe Iisus "Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu" (Matei 16, 17-19).

Biserica creștină este temeluită pe credința tare ca piatra în dumnezeirea Mântuitorului Hristos, mărturisită de Sf. Ap. Petru.

După Pogorârea Sf. Duh la Rusalii, Sf. Petru este cel dintâi care vestește poporului evreu pe Iisus Hristos cel răstignit și înviat, îndemnându-i pe toți la pocăință și întoarcere la credință (Fapte 3, 19).

Din Ierusalim, după întemeierea Bisericii Creștine în ziua Cincizecimii Sf. Petru a mers să vestească Evanghelia Împărăției în Antiohia, Pont, Galiția, Capadochia, Bitinia și la Roma, unde a suferit și moarte de martir la 29 Iunie în anul 67.

Potrivit unei vechi tradiții, Sf. Petru a cerut să fie răstignit cu capul în jos, dorind să arate deosebirea dintre chinurile sale și cele ale dumnezeiescului său învățător.

Sf. Petru a fost unul dintre cei trei apostoli pe care Mântuitorul Hristos i-a făcut martori ai slavei Sale dumnezeiești pe muntele Taborului.

De la Sf. Apostol Petru ne-au rămas scrise în Canonul Noului Testament două epistole sobornicești, mult folosite de vieții creștine.

Sf. Apostol Pavel, supranumit "apostolul neamurilor," pentru că a predicat Evanghelia mai ales păgânilor, s'a născut într-o familie de iudei bogați în Tarsul Ciliciei, primind o educație strălucită în școala rabinului Gamaliel.

Cont. la pag. 23

CLERUL ȘI MIRENII ÎN BISERICA ORTODOXĂ

Pr. Prof. Alexandru Schmeman

Nimeni nu poate nega că, în Biserica Ortodoxă din America, relațiile dintre preoți și mireni constituie o problemă, pe cât de gravă, pe atât de confuză. Este o problemă urgentă, pentru că, adeseori, progresul Bisericii este împiedecat de neîncrederea reciprocă, de conflicte, de lipsa de înțelegere și de dezamăgiri. Dar, în același timp a rămas o problemă confuză, pentru că, până acum n'a existat nici o discuție sinceră și constructivă, nici o încercare realistă de a înțelege această problemă în lumina credinței noastre și în contextul situației în care ne găsim. Este într'adevăr o situație paradoxală de amândouă părțile; și preoți și mireni vin cu aceleași plângeri: preoții și mireni deopotri- vă pretind că li se neagă drepturile, că responsabilitățile și posibilitățile lor de acțiune sunt limitate. Dacă preoții câte odată vorbesc de "tirania laicilor," laicii, la rândul lor denunță spiritul impunător al preotului. De partea cui este dreptatea? Este oare necesar să mai continuăm acest "război civil," această luptă zadarnică, într-o vreme când avem nevoie de unitate și de mobilizarea tuturor resurselor, pentru a face față cerințelor lumii moderne; când generațiile tinere șovăiesc în atașamentul lor față de Ortodoxie iar noi trebuie să contăm unul pe altul în fața obligațiilor și răspunderilor enorme ce incumbă. Noi ne numim "ortodocși," adică "dreptcredincioși." Trebuie, așadar, ca în această credință adevărată să găsim principii călăuzitoare și soluții pozitive la toate problemele noastre.

Soluția pe care o prezint nu este altceva decât o încercare de a clarifica subiectul în discuție. Deși scrie un preot, promit că nu voi fi părtinitor, deoarece, după părerea mea, nu este nici o poziție de luat, ci doar risipirea unor prejudecăți și a unei greșite înțelegeri. Această greșită înțelegere are rădăcini adânci în neobișnuita situație în care suntem nevoiți să trăim, ca ortodocși. Nu poate fi înlăturată numai prin simple citate din canoane și din texte, pentru că neînțelegerea tot va rămâne, ci printr'un fapt pe care toți oamenii de bună credință trebuie să-l înțeleagă: trebuie să punem interesele Bisericii deasupra a ceea ce ne place sau nu ne place, să învingem în noi orice suspiciune și neîncredere și să respirăm aerul curat al credinței cea adevărată, care este Ortodoxia noastră.

LĂMURIREA TERMENILOR

Oricât de ciudat ni s'ar părea, dar o mare sursă de neînțelegere stă în terminologie. Întrebuițăm în fiecare zi termenul de "cler" sau "laic," însă fără accepțiunea clară, adică ortodoxă a cuvântului. Oamenii nu-și dau seama că, între înțelesul ortodox și cel curent, pe care îl găsim în Dicționarul lui Webster este o deosebire radicală. Trebuie, așadar, să începem prin a reda termenilor adevăratul sens.

În Webster's Dictionary cuvântul "laic" este definit așa:

"Ceeace ține de mireni, deosebit de cler, adică de lumea ecleziastică." Ori: "Nu aparține de anumită

profesie, neavând nimic în comun cu profesiunea respectivă.”

Despre cuvântul “Cler” citim următoarele:

“Grupul sau categoria de oameni din Biserica Creștină, hirotonisiți să slujească lui Dumnezeu ca preoți.”

În primul rând, amândouă definițiile implică opoziție: laicii sunt opuși clerului și clerul laicilor. În cazul laicilor, definiția implică chiar negație: Laicul este cineva care nu reprezintă nimic, **“nu ține de anumită profesie.”** Definițiile acestea, acceptate, de fapt, în toate limbile din occident, reflectă fondul istoric în care au trăit aceste țări, marele conflicte, care în Evul Mediu au creiat opoziția între puterea spirituală și cea seculară, între Biserică și stat. Ele n-au nimic în comun cu felul în care acești termeni au fost utilizați de creștinismul primar, care este singurul normativ după care se ghidează Biserica Ortodoxă.

INȚELESUL CUVÂNTULUI “LAIC”

Cuvintele “laic, laicism, laicizare” se trag din cuvântul grec “Laos,” care înseamnă popor. “Laikos,” adică laic, este cineva care aparține poporului, un membru al unei comunități organizate. Cu alte cuvinte nu este un cuvânt negativ, ci dimpotrivă, un termen foarte pozitiv. Implică ideea unui membru activ, pe deplin responsabil, spre deosebire de statutul unui candidat. Uzul creștin al acestui termen îl face încă și mai pozitiv; vine din traducerea greacă a Vechiului Testament, unde cuvântul “laos” denumește POPORUL lui Dumnezeu, Israelul, poporul ales și sfințit de Dumnezeu însuși, ca să-i fie Luiși popor. Conceptul acesta de “popor al lui Dumnezeu” este central în Biblie.

Biblia ne spune că Dumnezeu a ales un popor, dintre multe altele, ca să-i fie instrumentul lui particular în istorie, să împlinească planul Lui și, mai presus de toate, să pregătească venirea lui Hristos, Mântuitorul lumii. Cu acest popor ales Dumnezeu a făcut un legământ, ca să-și aparțină reciproc. Și încă Testamentul Vechi este numai pregătirea celui nou. În Hristos privilegiile sunt mult mai mari. Alegerea se extinde la toți cei care îl primesc pe Hristos, cred în El și îl acceptă ca Dumnezeu și Mântuitor. În acest fel, Biserica, comunitatea celor care cred în Hristos devine adevăratul “Popor al lui Dumnezeu — Laos” și fiecare creștin este un “laic-laikos,” adică membru al Poporului lui Dumnezeu.

Așadar, laicul, sau cum spun Românii, mireanul membru al Bisericii prin botez, este părtaş al alegerii dumnezeiești și primește privilegiul membriei ca un dar special al lui Dumnezeu. Este o vocație pozitivă, cu totul deosebită de definiția dicționarului Webster. Putem spune deci, că în învățătura noastră ortodoxă, fiecăre creștin — fie el Episcop, Preot, Diacon sau simlu membru al Bisericii — este mai presus de toate un “laic” (laikos), nu în sensul negativ or parțial dicționarului modern, ci în termenul atot — cuprinzător al unei vocații comune. Înainte de a fi ceva specific, noi toți suntem “laici,” pentru că Biserica întreagă este poporul, familia, comunitatea aleasă și stabilită de Iisus Hristos.

PREOTUL ESTE UN “LAIC” HIROTONISIT

Suntem obișnuiți să gândim despre hirotonisire ca despre

semnul distinctiv al clerului, hirotonisiții ca opuși celor care nu sunt hirotonisiți. Totuși Ortodoxia se deosebește și aici de clericalismul Romano-Catolic or Protestant. Dacă hirotonisire înseamnă investirea noastră cu darurile Duhului Sfânt, în vederea împlinirii vocației noastre ca creștini și membri ai Bisericii, atunci fiecare laic devine un membru activ al Bisericii printr-o hirotonisire; acea hirotonisire este Taina Sfintei Mirungeri, care urmează imediat Botezului. De ce credeți că sunt două taine a intrării omului în Biserică și nu doar una? Pentru că Botezul reface, restaurează în noi natura umană întunecată de păcat, pe când Mirungerea ne dă puterea pozitivă și harul de a fi creștini activi, de a lucra cu toții pentru zidirea Bisericii lui Dumnezeu și de a participa în mod responsabil la viața Bisericii. În această taină a Mirungerii, noi ne rugăm ca noul botezat să fie:

“un membru cinstit al Bisericii

“vas sfințit

“fiu al luminii

“moștenitor al Impărăției Cerurilor

ca, “păstrând în el harul Duhului Sfânt și înmulțind măsura Harului încredințată lui, să primească plata înaltei lui chemări și să fie numărat cu cei dintâi născuți ale căror nume sunt înscrise în ceruri.”

Suntem foarte departe de definiția simplă și limitată **“cetățeni dimpreună și casnici ai lui Dumnezeu.”** (Ef. 2:19); căci prin Hristos — zice el — **“nu mai sunteți streini și locuitori vremelnici, ci moștenitori dimpreună cu sfinții ..., în care orice zidire bine alcătuită crește, ca să ajungă un locaș sfânt al Domnului, în care și voi dimpreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duhul.”** (ibid. vers 21-22)

ROLUL LAICILOR ÎN LITURGHIE

Ne-am obișnuit să gândim că rugăciunea este un domeniu și o preocupare specială a clerului; preotul oficiază iar mireanul se uită și ascultă, unul este activ, celălalt pasiv. Aceasta e o altă greșală, și încă cea mai gravă. Termenul creștin pentru adorarea lui Dumnezeu este “Liturgia,” care înseamnă, în mai precis, o acțiune comună și a tot cuprinzătoare a tuturor celor care participă activ. În Biserica Ortodoxă toate rugăciunile scrise se adresează la plural: *îți aducem, te rugăm, îți mulțumim, Te adorăm, primim, înălțăm, intrăm ... etc.* Credinciosul laic este într-un mod foarte direct co-liturgisitorul preotului, preotul oferind lui Dumnezeu rugăciunile Bisericii, adică ale întregului popor, vorbind în numele tuturor. Un exemplu al acestei co-liturgisiri ne poate ajuta, pentru un înțeles mai deplin: Cuvântul “AMIN” cu care atât ne-am obișnuit că nici nu-i dăm atenție, este un cuvânt crucial. Nici o rugăciune, nici un sacrificiu, nici o binecuvântare este dată în Biserică, fără să fie sancționată prin cuvântul “Amin,” care înseamnă aprobare, consimțământ, participare. Când zicem Amin la ceva, înseamnă că am consimțit, că am făcut acel lucru ca și cum ar fi al meu. Iar “Amin,” într-adevăr, este cuvântul laicilor, al poporului lui Dumnezeu, care în mod liber și bucuros primește dumnezeiasca jertfă și o sancționează cu consimțământul său. Nu există nici o slujbă, nici o liturghie, fără “Aminul” celor care au fost consacrați încă dela Botez să slujească

Cont. la pag. 22

Clerul Și Mirenii

Cont. de la pag. 21

lui Dumnezeu ca comunitate, ca Biserică.

Așadar, orice serviciu liturgic am considera, vedem că urmează metoda dialogului, a cooperării, a colaborării dintre preotul slujitor și comunitatea Bisericii. Este, într'adevăr o acțiune comună, în care participarea responsabilă a fiecăruia este esențială și indispensabilă, pentru că prin acest act comun, Biserica, Poporul lui Dumnezeu își îndeplinește rolul și își atinge ținta pentru care a fost creată.

ROLUL CLERULUI

Semnificația ortodoxă, deci, a termenului "Laic (laos, laikos) ne revelează adevăratul înțeles și funcțiunea clerului. În Biserica Ortodox clerul nu este deasupra mirenilor și opus lor. În primul rând, oricât de ciudat ni s'ar părea, înțelesul de bază al cuvântului "cler" este foarte apropiat de acela de "laic." Cler vine dela "kliros," care în greceasca Sfintei Scripturi însemnează "partea lui Dumnezeu." Clerul este o parte a omenirii care aparține lui Dumnezeu, a acceptat chemarea Lui și s'a dedicat total lui Dumnezeu. În acest prin înțeles, întreaga Biserică este cler, adică partea sau moștenirea lui Dumnezeu. "Mântuește Doamne poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta (clerul, sau kleironomia, în Grecește). Biserica, ca popor al lui Dumnezeu este partea și moștenirea Lui.

Treptat, însă, cuvântul "cleric" s'a limitat la cei care îndeplinesc o misiune specială, în sânul Poporului lui Dumnezeu, care au fost selecționați într'un mod special ca să slujească pe Dumnezeu, în numele întregii comunități. Pentru că dela începutul începuturilor, Poporul lui Dumnezeu n'a fost amorf, ci i s'a dat de către Hristos însuși o structură, o ordine, o ierarhie.

"Și pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică, întâi pe Apostoli, apoi pe profeți, după aceea pe dascăli" ... Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte membru ..." (I Cor. 12:27-28).

Privind istoric, Biserica a fost zidită pe Apostoli, pe care însuși Hristos i-a ales și i-a numit. Apostolii, la rândul lor, au ales și au numit pe ajutoarele și succesorii lor, așa încât, în cursul dezvoltării neîntrerupte a Bisericii, a fost întotdeauna a continuitate a acestei alegeri și numiri dumnezeiești.

Așadar, este nevoie de "cler" ca să facă din Biserică ceea ce Ea trebuie să fie: Poporul ales, parte din Dumnezeu. Funcția clerului este să perpetueze în Biserică ceea ce nu depinde de oameni: Harul lui Dumnezeu, învățătura lui Dumnezeu, poruncile Lui, puterea lui Dumnezeu cea vindecătoare și mântuitoare. Punem accentul pe "a lui Dumnezeu," pentru că înțelesul deplin al cuvântului "cler" residă în identificarea lor cu învățătura obiectivă a Bisericii. Nu este învățătura și puterea lor: Ei nu au niciuna, decât aceea care a fost transmisă în Biserică dela Apostoli până în vremea noastră și care constituie esența Bisericii. Preotul are puterea de a învăța dar numai în măsura în care învață Tradiția Bisericii și i se supune cu totul ei. La fel, el are puterea să slujească, dar numai în măsura în care împlinește preoția eternă a lui Hristos. El este legat cu totul și în mod exclusiv de Adevărul pe care îl reprezintă, așa încât

niciodată nu poate să vorbească și să comande în numele său propriu.

Mirenii, în criticismul lor, se tem de puterea excesivă a clerului, fără să-și dea seama că preoții nu reprezintă altceva decât puterea Bisericii din care și ei fac parte, nu vreo putere străină, pe care ar avea-o numai clerul. Pentru că, să fie clar pentru toată lumea că Biserica a existat dinainte de a ne naște noi, și a existat totdeauna ca un corp de doctrină, ierarhie, liturghie ... etc. Nu aparține la niciunul din noi, ca s'o putem schimba după gustul nostru, pentru simplul fapt că noi aparținem Bisericii și nu Biserica nouă. Prin mila lui Dumnezeu am fost primiți în Biserică și făcuți vrednici de a primi Trupul și Sângele Lui, Adevărul Lui revelat și comuniunea cu El. Iar clerul reprezintă continuitatea și identitatea Bisericii în doctrină, în viață, în har, în timp și în spațiu. Ei învață același Adevăr Etern, ne aduc neschimbat pe Hristos și proclamă același act etern al Mântuirii lui Dumnezeu.

Fără această structură ierarhică, Biserica ar deveni o simplă organizație omenească, reflectând o varietate de idei, gusturi și ambiții omenești. Ea ar înceta să mai fie o instituție divină, un Dar al lui Dumnezeu pentru noi. Dar nici mirenii n'ar mai fi "Laos," adică Popor al lui Dumnezeu. N'ar mai fi niciun AMIN rostit, pentru că unde lipsește Harul, lipsește și consimțământul de primire al Harului. Sfânta Taină a ierarhiei în Biserică face ca Biserica să fie, într'adevăr "laos," laică în sensul de Popor al lui Dumnezeu.

TEMEIURILE UNITĂȚII ȘI ALE COOPERĂRII

Concluzia este clară: În Biserică nu este nici o opoziție între cler și popor. Amândouă părțile sunt esențiale. Întreaga Biserică este "Laos" Poporul lui Dumnezeu și întreaga Biserică este moștenirea lui Dumnezeu (Kleironomia), adică clerul lui Dumnezeu. Și pentru ca să fie așa, în Biserica trebuie să fie o distincție între diferitele funcțiuni, care se completează una pe alta, nu se exclud. În cazul când se opun, se desființează una pe alta, adică singure se elimină din Biserică. Clerul este hirotonisit, ca să facă Biserica un Dar al lui Dumnezeu, comunicarea vădită a Adevărului Lui, a Harului și a mântuirii oamenilor.

Aceasta este funcția lor sfântă, pe care și-o împlinesc numai în ascultare totală și supunere față de Dumnezeu. Laicii primesc hirotonisirea mirungerii, ca să facă din Biserică acceptarea acestui Dar, ca un AMIN al omenirii către Dumnezeu. Amândouă părțile în mod egal își îndeplinesc funcțiunile numai într'o totală supunere față de Dumnezeu și față de Biserică, care stabilește armonia între cler și popor, făcând din ei un trup, care crește în Iisus Hristos.

GREȘELI CARE TREBUIESC EVITATE

Adevărul simplu ortodox este întunecat câteodată de unele idei, pe care fără voia noastră le luăm din mediul în care trăim.

1. Aplicarea, fără rezerve a ideii de democrație, în Biserică. Democrația este cel mai măreț ideal al comunității omenești, dar în esența ei nu se poate aplica în Biserică, pentru simplul fapt că Biserica nu este numai o simplă comunitate umană. Ea nu este guvernată "de popor și pentru popor," ci de Dumnezeu și pentru împlinirea Impărăției Lui. Structura, dogma, liturghia și morala

Bisericii nu depinde de votul majorității, pentru că aceste elemente sunt date și definite de Dumnezeu Insuși. Clerul și mireni trebuie să le accepte în supunere și umilință.

2. O falsă idee despre “clericalism” ca putere absolută și că preotul nu dă socoteala nimănui. De fapt preotul, în Biserica Ortodoxă, trebuie să fie gata să explice fiecare opinie, decizie sau hotărâre luată, să le justifice nu numai formal, printr’o referință la o lege sau canon, ci spiritual, ca adevărate, mântuitoare și în acord cu voința lui Dumnezeu. Pentru că, iarăși, dacă noi toți, cler și mireni, suntem supuși lui Dumnezeu, această supunere este liberă și cere o acceptare liberă din partea noastră: **“De acum nu vă mai zic sluji, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v’am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzi dela Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute”** (Ioan, 15:15). Iar în altă parte: **“Veți cunoaște Adevărul, iar Adevărul vă va face liberi.”** (Ioan 8:32). În Biserica Ortodoxă, păstrarea adevărului, prosperitatea Bisericii, misiunea, filantropia — toate acestea sunt preocuparea tuturor și toți creștinii în corpore sunt responsabili de viața Bisericii. Nici ascultare oarbă și nici democrație; ci o liberă acceptare cu bucurie a tot ce este adevărat, nobil, constructiv și a tot ce ne duce către dragostea lui Dumnezeu și mântuirea sufletului.

3. O falsă idee despre proprietatea Bisericii: “Este a noastră, că noi am cumpărat-o sau am zidit-o.” ... Nu, nici odată nu mai este a noastră, pentru că noi am târnosit-o și am sfințit-o, adică am dăruit-o lui Dumnezeu. Nu este nici proprietatea clerului, nici a poporului, ci este, într’adevăr, sfânta proprietate a lui Dumnezeu Insuși. El este adevăratul proprietar. Și, dacă noi putem și trebuie să luăm niște hotărâri privind bunurile Bisericii, apoi ele trebuie să fie de acord cu voința lui Dumnezeu. Ori aici, iarăși, și preoți și mireni trebuie să aibă inițiativă și responsabilități, întrebându-se care este voința lui Dumnezeu. La fel trebuie să fie și cu banii și cu casele și cu tot ce aparține Bisericii.

4. O altă idee falsă au oamenii și despre salariul preotului: “Noi îl plătim, ... Nu, preotul nu poate fi plătit pentru lucrul lui, pentru că nu poți cumpăra har sau mântuire, or lucrul preotului este să împărtășească harul lui Dumnezeu și să lucreze mântuirea oamenilor. Banii pe care el îi primește dela Biserica (adică dela “noi” ca Popor al lui Dumnezeu, nu dela “noi” ca particulari) au ca scop să-l elibereze pe preot ca să poată săvârși lucrul lui Dumnezeu. Iar preotul, fiind el însuși un membru al Bisericii, nu poate fi un angajat, ci un participant responsabil în hotărârile care privesc uzul banilor Bisericii.

5. O falsă opoziție între lucrurile spirituale și lucrurile materiale în viața Bisericii: “Lasă pe preot să se îngrijească de cele spirituale și noi “laicii” ne vom îngriji de cele materiale ...” Noi credem în întruparea Fiului lui Dumnezeu. El s’a făcut materie, pentru ca să înduhovnicească materia, să dea întregului univers un înțeles spiritual raportat la Dumnezeu. ... Tot ce facem noi în Biserica este în același timp și spiritual și material. Zidim o biserică din lucruri materiale, dar scopul ei este spiritual: Cum poate materia și spiritul să fie izolate una de alta? Colectăm bani, însă sunt întrebuințați pentru Hristos. Organizăm un banchet, dar fiind în legătură cu Biserica, rațiunea pentru care s’a organizat este, oricum, spirituală, nu poate fi lipsită de

credință, nădejdea și dragostea prin care Biserica există, altfel ar înceta să mai fie o treabă bisericească, n’ar mai avea nimic în comun cu parohia și biserica. Așadar, punând în opoziție materia și spiritul, socotind că biserica. Așadar, punând în opoziție materia și spiritul, socotind că pot fi separate, este o atitudine neortodoxă. În toate treburile bisericești, este nevoie și de participarea clerului și a mirenilor, adică este nevoie de acțiunea întregului Popor al lui Dumnezeu.

CONCLUZIE

În trecut s’au făcut multe greșeli de amândouă părțile. Să uităm trecutul și să facem un efort de a găsi și de a ne însuși adevărul Bisericii; este simplu, minunat și constructiv. Ne liberează de orice temeri, amărăciuni și îndoieli. Și să lucrăm împreună — într’o unitate de credință și dragoste — spre plinirea Impărăției lui Dumnezeu. ✽

Facă-se Voia Ta!

Sfinții Apostoli Petru ...

Cont. de la pag. 20

La început, Saul, căci așa fusese numit la naștere, a fost un adept înfocat al legii mozaice și un dușman de moarte al creștinilor.

Este cunoscută întâmplarea petrecută pe drumul Damascului, când, plecat să-i persecute pe creștini, Saul se întâlnește cu Iisus cel înviat și se convertește la creștinism devenind cum spune Fericitul Augustin “din lup miel, din persecutor înfocat un vestitor neobosit al Evangheliei, învățător și apostol al popoarelor.”

A propovăduit pe Hristos tuturor străbătând în trei călătorii misionare toată Asia, Spania, Britania și Italia, înființând comunități creștine, hirotonind episcopi, preoți și diaconi.

De la Sf. Apostol Pavel ne-au rămas 14 epistole scrise cu diferite ocazii și în timpuri diferite, din care emană grija neobosită a apostolului pentru propovăduirea și păstrarea nealterată a învățăturii creștine.

Ajungând la Roma a doua oară, Sf. Pavel a fost închis și condamnat la moarte de către crudul împărat Nero, tăindu-i-se capul și câștigând în aceeași zi de 29 Iunie a anului 67, împreună cu Sf. Petru cununa cea neveștejită a muceniciei.

Pe locul unde a fost răstignit în Roma Sf. Petru, în cercul neronian acum se ridică basilica Sf. Petru, iar în locul martiriului Sf. Pavel de pe via Ostia, creștinii au ridicat o biserică închinată lui și anume biserica “San Paulo fuori la mura,” adică biserica din afara zidurilor cetății.

Ogorul Bisericii stropit de sângele lui Hristos și al martirilor între care și al Sf. Ap. Petru și Pavel a rodit și va rodi până la sfârșitul veacurilor credință, nădejde și iubire. Cinstindu-i pe Sf. Ap. Petru și Pavel îl preamărim pe Dumnezeu, izvorul sfințeniei “cel minunat întru Sfinții Săi.” ✽

Arhidiacon Visarion Bălțat
(Din Telegraful Român”, Nr. 23-24, 1996)

LĂMURIRI PRIVITOARE LA UNELE PREVEDERI ALE STATUTULUI ȘI REGULAMENTELOR EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

Dat fiind că s'au pus anumite întrebări asupra unor proceduri și provizii ale *Statutului și Regulamentului Episcopiei Ortodoxe Române din America*, se atrage în mod special atenția membrilor Consiliilor Parohiale, preoților parohi, și a tuturor membrilor parohiilor asupra punctelor ce urmează:

1) Refuzul, demiterea sau anularea membriei în parohie

A) Este **COMPLECT** în afara puterilor, autorității, și competenței Consiliului Parohial, sau chiar a unei Adunări Generale Parohiale, să încerce să refuze sau să anuleze membrăia unui enoriaș al parohiei pentru vreun motiv altul decât neachitarea cotizației financiare stabilită pentru membrie. Orice propunere în acest sens este nulă și neavenită, și nu poate fi prezentată nici la vot nici măcar la discuție. Tot așa orice sugestie ca o cotizație de membrie să nu fie acceptată, sau să fie înapoiată pentru ca, în consecință, să se pretindă neachitarea cotizației este **cu totul ilegală și o încălcare**.

B) Conform unei provizii foarte precise a *Regulamentului* (cf. *Articol IX Secția 16 p. 34*), un preot paroh poate în *condiții foarte excepționale* să suspende drepturile de membrie ale unui enoriaș. Dar se atrage atenția oricărui preot paroh care s'ar gândi la invocarea acestei *Secții 16* că (i) procedura indicată în *Secția 16* trebuie obligator urmată **cu precizie și ad literam**, (ii) că orice **acțiune** în acest sens **trebuie comunicată imediat în scris** P. Sf. Sale Episcopului, explicându-i în detaliu atât **toate eforturile depuse anterior de către preotul paroh** ca să poată evita luarea acestei acțiuni cât și **motivele precise** care l-au adus să o ia (iii) și că este o obligație de a înștiința pe enoriaș că are dreptul să facă apel dela această sancțiune direct la P. Sf. Sa Episcopul.

Sa recomandă insistent oricărui preot paroh să se consulte cu P. Sf. Sa Episcopul înainte de a recurge la vre'o acțiune conform acestei *Secții 16* a *Regulamentului*, pentru că totodată i se și atrage atenția că o utilizare abuzivă ale acestei *Secții* ar putea să-l facă pasibil să dea explicații, și chiar de a fi eventual sancționat, de instanțele judecătorești ale Episcopiei.

2) Convocarea și conducerea sesiunilor Consiliului Parohial

A) O sesiune a Consiliului Parohial poate să aibe loc numai dacă a fost convocată conform

Regulamentului (cf. *Articol IX, Secția 39 p. 50*) cu preaviz de cel puțin o săptămână dat oficial **fiecărui** membru al Consiliului Parohial. La acest mod de convocare se poate renunța numai cu consimțământul unanim al **fiecărui** membru din Consiliu, care trebuie acordat de fiecare dată.

B) O sesiune a Consiliului Parohial, legal convocată, poate să se țină numai fiind prezent un *quorum* (jumătate + 1) din numărul total al membrilor aleși ai Consiliului.

Dacă la un moment oarecare în cursul sesiunii, numărul celor prezenți scade sub cel cerut mai sus, oricare ar fi motivul acestei scăderi, sesiunea nu poate fi continuată legal, și trebuie imediat ridicată.

3) Destituirea din funcțiuni a vre'unui membru sau funcționar al Consiliului Parohial

A) Deși Consiliul Parohial nou constituit e chemat imediat să-si aleagă funcționarii (președinte, vice-președinte, etc.) odată aleși, funcționarii Consiliului Parohial **nu mai pot fi destituiți** nici de către Consiliul Parohial, nici chiar de către o Adunare Generală. În cursul termenului, ei nu pot să-si piardă funcțiile decât prin demisie, prin decus, sau destituire conform procedurilor stabilite în *Regulament*, prin sancțiuni conform procedurilor instanțelor judecătorești, sau prin "demisie efectivă" (cf. *Articol IX, Secția 42, p. 51*).

Pentru invocarea *Secției 42* membrul trebuie să fi fost cu totul absent, dela trei sesiuni consecutive ale Consiliului. O sesiune la care membrul a fost prezent, cât de puțin, **nu i se poate socoti ca o absență.** *

Rev. Fr. Dr. Călin Miteșcu
Președinte al Consistoriului Spiritual
Președinte al Tribunalului Episcopiei

